

ມໂນສົງເຈຕາຫາກຂອງພ່ອຄຽງ

ໃນຈານ

ຄາຣະ ບູທາບຣພິນ ອຸບລາຮຖານີ



ມໂນສັງເຈຕາຫາຮອງພ່ອຄຽງ

ໃນຈານ

ຄາຣະບູບຂາບຮຽນ

ອຸບລາຮຣານີ

ISBN 978-616-7601-12-0

ພິມພົດຮ້າງທີ່ ๑

ພຖ່ມກາດມ ແຮຊື່ແລ້ວ

ຈຳນວນ

๓,๐๐๐ ເລີ່ມ

ຈັດພິມພົດ/ຈັດຈຳນ່າຍ ດຣົມທັກນີ້ສມາຄມ

໭໗/ໜ-ແ ຕ.ນວມນິນທີ່ ແຂວງຄລອງກຸມ

ເຂົາບື້ບຶງກຸມ ກຽງເທິພມທານຄຣ ១០២៤

ໄທຣ. ០-៩៣៣-៥-៥៥០៦, ០៨៩-៩៦៧-៧៧៧២

ໄທຣສາຣ ០-៩៣៣-៤០២៧ ກົດ ០

ພິມພົດທີ່

ບຣີຢັກ ພ້າວກ້າຍ ຈຳກັດ

៦៥៥ ໜອຍນວມນິນທີ່ ៥៥ ຕະນະນວມນິນທີ່

ແຂວງຄລອງກຸມ ເຂົາບື້ບຶງກຸມ

ກຽງເທິພມທານຄຣ ១០២៤

ໄທຣ. ០៩-៣៣-៥-៥៥១១

ຜູ້ພິມພົດໃໝ່ເມືອງ

ນ.ສ.ລັດຕາ ປີຍະວົງກຸງເວືອງ

ຮາຄາ

២០ ປາກ

มโนสัญเจตนาหาร
ของ
พ่อครู
ในงาน
การวะบุษารบรรพชน
อุบลราชธานี

คำนำ

ในร่องตามได้ยินจากที่พูดๆ กันมา ว่า... อาทิตย์เป็นเชือสายรุ่น ณ ของเจ้าเมืองอุบลฯ เจ้าคำพัง ซึ่งตอนนี้พูดกัน ประกาศ กันว่าจะจัดงานนั้น หลายคนอาจจะนึกไปว่า ที่พูดอย่างนี้ เป็นการอวดอ้าง อาทิตยากำจัดพวกดูดตัวอวดตน ว่า สืบเชือสาย และคงมุ่งหมายอย่างให้คนมานับถือ มาหารพ มายกย่อง อะไรอย่างนั้น แล้วอาทิตย์จะได้โก้ ได้หรู ยิ่งใหญ่ เป็นคนสำคัญ อะไรไปอย่างนั้น

ก็ขออภัยนั้นว่า จิตใจที่อยากจะได้อำมสิสต่างๆอย่างนั้น ไม่มีในจิตใจของอาทิตย์เลย

อาทิตย์พูดขึ้นมา เพื่อเป็นเหตุปัจจัยในการทำงานให้เกิด ความลีบต่อ ที่จะมีเป็นความเกิดใหม่ ซึ่งความเกิดใหม่ที่จะเกิดนี้ก็จะเป็นความดีงาม ความครรภ์ให้แก่ผู้จะมาช่วยกัน สร้างความเกิดนี้ขึ้นให้แก่โลก แก่สังคม ก็เท่านั้น

นี้คือ เจตนาของอาทิตย์ ในงานที่จะทำทั้งหมดทั้งหลาย ที่อาทิตย์ทำอยู่ และจะทำต่อไป

ไม่ได้มีเจตนาที่อยากได้อะไรตอบแทนมาให้แก่ตนที่เป็นโลกธรรมれยแม้แต่น้อย

อาทิตย์ปฏิเสธอย่างนี้ คนผู้ไม่เชือ ก็ย่อมไม่เชือ

เป็นธรรมดា อาทมาบังคับใครให้ไม่เชื่อ หรือให้เชื่อ ไม่ได้หrog ก
ใจจะเชื่อก็เชื่อเอง ใจจะไม่เชื่อก็ไม่เชื่อเอง ทั้นนั้น

ส่วนผู้เชื่อบ้าง-ไม่เชื่อบ้าง หรือจะเชื่อย่างเต็มใจ ก็
แล้วแต่ความจริงใจของแต่ละคน เท่าที่ภูมิปัญญาของผู้นั้นมี
ไม่มีใครบังอาจไปจัดการกับจิตใจของครรฯได้ อาทมาไม่ได้คิด
ว่า อาทมาจะได้ดีหรือไม่ได้ดี เพราะอาทมาแสดงความจริงของ
ประวัติศาสตร์ของตนเอง หรือของผู้เกี่ยวข้องต่างๆ แต่อาทมา
ทำงาน อาทมาร่วมทำงานอยู่ โดยนำเอาเรื่องราวประวัติศาสตร์
มายืนยัน เพื่อเป็นเหตุปัจจัยจะทำงาน อันมีที่มาที่จะปักนต่อ^๔
ไปเท่านั้น

อาทมาพูดเรื่องเหล่านี้ หรือเปิดเผยความจริงพวนกิ้น
ก็คือเล่าเรื่องความจริงส่วนหนึ่งของวัชภูสังสารก็แค่นั้น ซึ่งมัน
ก็เกิดขึ้นแล้ว และดับไปแล้ว มันไม่มีแล้ว ยืดเอาไม่ได้ เหลือ
เพียงประวัติศาสตร์ ไม่มีความจริงอะไรเหลืออยู่แล้ว ที่กล่าว
ถึงจึงเป็นแค่ที่เป็นที่มาของเรื่องเท่านั้น

ความจริงที่คนทั้งหลายจะได้อดีตมาเป็นสมบัติกันอีก
นั้นไม่ได้แล้ว จะได้แต่ความรู้ แบบอย่างที่ควรนำมาสร้างให้
เกิดให้เป็นขึ้นอีกในปัจจุบันนี้เท่านั้น ที่เป็นความจริง

ความจริงนั้น ก็จะมีกันในปัจจุบันนี้ และจะเป็น
เหตุปัจจัยที่จะต่อเนื่อง สืบเนื่องเป็นความจริงได้อีก ก็จะเกิดอีก
อย่างนี้ แบบนี้ ในอนาคต และต่อๆๆไปในอนาคต

มันเมื่จริงในปัจจุบันถ้ามันยังมีอยู่ในปัจจุบันต่อไปไม่หยุด

ไม่ตัดความลึบต่อ(สันตติ) มั่นคงจะมีจิต ต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ เป็นดีหรือชั่ว ในคน ในสังคม ...ที่มีอยู่-เกิดอยู่ ในวัฏฐสงสาร ความเป็นจิตนิยามมั่นคงจะวนเวียนหมุนต่อไปๆๆไปในวัฏฐสงสาร

เชื่อฉันเป็นเหตุ-เป็นปัจจัย... มีพลังงานที่ลึบต่อ(สันตติ) ไปอีกอยู่ มั่นคงจะมีต่อไปในอนาคต

ดังนั้น เหตุที่ดีจะเป็นปัจจัยลึบต่อไปของคนในอดีต หรือเป็นเชื้อดีที่จะมาต่อเชื้อให้ดียิ่งๆขึ้น มั่นคงเป็นสิ่งสมควร มีใช่หรือ ถ้าภาระนั้นต้องมีอยู่ต่อไปในโลกเพื่อสัตว์โลกอาศัย

หากแม้นใครทำให้เหตุหรือเชื้อแท้ของจิตที่เป็นเหตุ หรือเชื้อแห่งความไม่ดี หรือเชื้อแห่งทุกข์ ที่เป็นภาระของจิต ดับไปในปัจจุบันนี้ได้เด็ดขาด ไม่เกิดอีกตลอดไป นึกควรอย่างยิ่งใช้มั้ย ?

ครรดิทำใจในใจอย่างนั้นจนประสพผลสำเร็จ ภาระแห่งความไม่ดีนั้นไม่มีอิกในจิตตน พลังงานแบบนั้นมั่นคงจะไม่มีลึบต่อ(สันตติ)ไปอีกแล้วตลอดไป

แม้ส่วนที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นกาย หรือเป็นส่วนวัตถุรูปของความเป็นร่างของชีวะดับไปผ่านไป...จากปัจจุบัน แต่กายที่เป็นองค์ประกอบส่วนจิตที่เหลือ ซึ่งเชื้อแท้ของจิตที่เป็นเหตุ หรือเชื้อแห่งความไม่ดี หรือเชื้อแห่งทุกข์ ที่เป็นภาระของจิตได้ดับไปแล้วในปัจจุบันนี้เด็ดขาด ไม่เกิดอีกแล้ว จึงมีจิตที่เหลือส่วนที่ดีจะเกิดอีกต่อไป มีร่างมีองค์ประชุมของรูป

และนาม คือ กายอีก มันก็ไม่เลี่ยหายอะไรนี่

ความรู้และความจริงที่พึงควรเห็นความสำคัญที่จะตัด พลังงานไม่ดีนั้นไม่ให้สืบต่อ ให้มันดับในปัจจุบันนี้ ในความ เป็นพลังงานในความเป็นจิตใจ ของคนให้เด็ดขาด

นี่คือ งานที่ควรช่วยกันทำ ช่วยกันบอกสอนอธิบาย ให้คนได้รู้ได้ชัดเจน และเอาไปทำกำจัดตัดพลังงานไม่ดีนั้นไม่ ให้สืบต่อ ให้มันดับในปัจจุบันนี้เด็ดขาดกันให้ได้มากๆถ้วนทั่ว ทุกคน

ให้มีแต่พลังงานที่ควรจะมี เก่านั้นให้สืบต่อๆๆไปอยู่ ในโลกอนาคต ที่จะเป็นจริงต่อไป

นี่คือ จุดหมายทำงานของอาตมา ในชีวิตที่มีอยู่ จะ อีกกิ่ชาติก้าตาม

ครเรห์นด้วย ก็มาช่วยกัน

แม้ครรไม่เห็นด้วยก็ต้องดูว่า ควรต้านควรค้านมั้ย?

ถ้าไม่ควรต้าน ไม่ควรค้าน ก็ปล่อยให้อาตมากับพวก พากันทำกัน

เราไม่ได้ทำเพื่อจะหาเหลี่ยม หาเลี้ยวที่จะได้อามิสมາให้ ตนหรอก ขอຍืนยันว่าที่พูดนี้ จริง

แต่อีกแหล่ง อาตมาพูดไปครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ อาตมาก็ไปบังคับครรไม่ได้

แต่อาตมาว่า อาตมา มีลิทธิ์พูดความจริง ก็ขอพูด ความจริงนี้ได้

อาทิตย์มาเห็นจริงว่า ชีวิตนี้สำคัญครั้งดับเวทนาไม่ให้มันหลง
ยังมีสุขๆ-ทุกๆอยู่ได้สำเร็จอย่างไม่เกิดอีกแล้วจริง ก็จะไม่
เป็นภาระ จะไม่กังวล แม้แต่ความชี้เกียจ ความเห็นแก่ตัว ก็
ไม่เหลือ

ชีวิตก็จะไม่มีอะไรถ่วงเราเลย เราจะเห็นชัดว่า มันเปา
ว่าง่ายที่สุดแล้วชีวิตมันชวย เหลืออยู่แต่ความมีเวลาที่จะทำ
งานให้แก่โลก ให้แก่สังคม ซึ่งเรากรุ่นแล้วว่า อะไรดี อะไรชัว
และเราถูกสำเร็จในตนของเราแล้วว่า ไม่ทำช้า ทำแต่ดี เพราะฉะนั้น
เราได้ทำให้สะอาดจากกิเลสได้ล้มบูรณ์แล้ว เราจึงจะทำงานแต่
งานดี แม้ความชี้เกียจเรา ก็ไม่มีแล้ว

**เราไม่พัก(อันปตติภูรัง)อยู่[ก็คือเพียร] - เราไม่เพียร
(อนายหัง)อยู่[ก็คือพัก] ก็เท่านั้นเองในชีวิตมนุษย์ ผู้ข้าม
โขลงสารได้แล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๕ ข้อ ๒**

อาทิตย์มาเห็นจริงอย่างนี้ และทำให้เป็นอย่างนี้ จะได้มาก
ได้น้อยเท่าใด ก็ตามที่อาทิตย์มาเป็นได้จริงนั้นๆ เท่านั้นจริงๆ
ครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็แล้วแต่...

⌚สมนาะโพธิรักษ์

๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เจ้าคำผจ

พระปทุมวรวราชนรุสุริยวงศ
(เจ้าเมืองอุบลราชธานีคนที่ ๑)



ท้าวพรหมสุรินทร์ (คุณตา)
นางบันภา (คุณยายประภาวดี)



បររប្បុប្រច ខែងដែលគ្រប់សមណនេយ្យ





เมื่อของอาทมา(พ่อครูสมณะโพธิรักษ์) ชื่อ บุญโญม คุณยายซีอี ประภาวดี มีชื่อเดิมว่า บับภาวนดี หรือ บับภา เป็นบุตรสาวของ เจ้าโพธิ-สารัช หรือเจ้าโพธิสาร(เลือ สุวรรณภูมิ อุปชาดเมืองพิษุลังษายาหาร) ซึ่ง เป็นหลานปู่ของพระปทุมราชวงศ์(เจ้ากุทอง) เจ้าเมืองอุบลราชธานีคนที่ ๓ ซึ่ง “เจ้ากุทอง” เป็นบุตรของพระปทุมราชสุริยวงศ์(เจ้าคำผง) เจ้าเมืองอุบลราชธานีคนที่ ๑ (เจ้าคำงเป็นบุตรของเจ้าพระตา)

คุณยายจึงเป็นเห็นของ พระปทุมราชสุริยวงศ์(เจ้าคำผง)
คุณยาย(ประภาวดี) กับ คุณตา(ท้าวพระมหาสุรินทร์) มีบุตรทั้งสิ้น ๑๐ คน คือ นายบุญรอด พระมหาพิทักษ์ นายบุญเพ็ง พระมหาพิทักษ์ นายกุค้ำ พระมหาพิทักษ์ นางคำผัว ศิริภาวดี นายจุ่มมณี พระมหาพิทักษ์ ด.ญ.คำ(เลี้ยงชีวิต ๓ ขวบ) น.พ.สุรินทร์ พระมหาพิทักษ์ ด.ญ.ดอกแก้ว(เลี้ยงชีวิต ๓ ขวบ) นายบุญศรี พระมหาพิทักษ์ นางบุญโญม รักพงษ์(คุณแม่ของอาทมา)



มนัสสูเจตนาหารของพ่อครู

ในงาน

ควรจะบูชาบรรพชน อุบลราชธานี

[บรรยายในรายการวิถีอาริยธรรม วันอาทิตย์ที่ ๑๐
พฤษภาคม ๒๕๔๘ ณ ทุ่งสถานราชธานีอโศก]

อาทิตย์ ขวนขวยพากเพียรที่จะทำที่จะสอนที่จะ
แนะนำ อันนี้เหละหลายคนก็ว่าอาทิตย์นี้ ขยันเกินพิกัด
อาทิตย์ก็ว่ายังไม่ขยันขนาดกระทั้งทรมานตนเอง ก็ไม่เห็นว่ามัน
จะลำบากลำบากเลย หรือว่ามันเหนื่อยดั้นเหนื่อย หรือว่ามันเกิน
ขนาดอะไร แม้จะบอกว่าเทคโนโลยีเป็นรายไป ไอไป ก็ เพราะ
อวัยวะเจ้าการมันไม่สมดุลบ้าง มันก็ไอ ตอนไอก็จะเรียกว่าเป็น
ความทุกข์เป็นความลำบาก ในอวัยวะที่มันไม่ค่อยสมดุล มัน
จะรู้สึกอย่างเงื่อนอย่างเงี้ย อะไรก็แล้วแต่ เพราะเจ็บป่วยหรืออะไรก็
แล้วแต่ ที่อวัยวะเจ้าการไม่สมดุล มันจะเกิดอาการไม่ปกติ เรียก
รวมๆว่าอาการทุกข์ ทุกข์เบา ทุกข์แรง ทุกข์หนัก แล้วแต่ขนาด
ของความเป็นจริงของมัน อาทิตย์ยอมรับเรื่องสังฆารชันธ์

ร่างกายไม่สมดุลก็พยายามปรับอยู่ แม้แต่หmot่างๆ นานาก็ช่วยกันอยู่ ก็ยังไม่รู้สาเหตุที่จะปรับจริงๆ เลยนะนี่ ก็ต้องยอมรับไป ถือว่าเป็นวิบาก เพราะเจตนาคนจะช่วยเหลือหmotีๆ มากมาย ก็พยายามมาช่วยกันสารพัด แต่ก็ยังไม่รู้จริงๆ ว่าสมมุณฐานของโรค สมมุณฐานของความไม่สมดุลนั้นๆ เรายังค้นไม่เจอจริงๆ อาทماก็บอกไม่ถูก อธิบายได้แต่เพียงว่า เวลา มันเกิดอาการไม่สมดุลขึ้นมาหนึ่ง มันมีปฏิกิริยาแต่เพียงว่า เวลา ไออ้อต้องไอให้เรง มันเปาไม่ได้ ขนาดนั้นมันยังติดยังขัดอยู่เลย แรงขนาดนั้นมักก่ออยู่บรูเทาบ้าง ก็เกิดอาการบรูเทาไปตามลำดับ เอาเตอะ ยังไงๆ ก็เป็นเรื่องอ Jin ใหญ่ อาทมาเข้าใจไม่ลงสัญความที่เป็นอยู่ แต่พูดไม่ได้ อธิบายไม่ออก จึงเรียก ว่า Jin ใหญ่ มันคิดไม่ได้ คิดไม่ถึงว่ามันจะคืออะไร เอาภาษาอังกฤษก็อธิบายไม่ออก ก็แล้วไปเรื่องนั้น

ที่นี้ที่เรากำลังเป็นอยู่นี้ อาทมาว่าชีวิตคนแต่ละคนนี่จะ อาทมา ก็พูดช้ำพูดย้ำ พูดวนเวียนอยู่อย่างนี้ ว่าชีวิตคนนี่จะถ้าเทียบกับเดร็จนา

สัตว์เดร็จนาทั้งหลายเหล่า ชีวิตของเขาก็ชีวิตเหมือนกัน วันๆ หนึ่งมักก็หากิน หากินตามประสา “อวิชชา” ของมัน มันเกิดมาได้อัตภาพ ได้พลังงานถึงขั้นจิตนิยามเป็นสัตว์อย่างนี้ แล้ว ซึ่งพระพุทธเจ้าคั่นพบความจริง แล้วมาแก้ไขให้คึกค่า จนกระทั้งเลิกสภาพนี้ ทำลายอัตภาพนี้สลายไปเลย ได้แล้ว

พระพุทธเจ้ารู้สุตรนี้ แล้วก็เอามาให้สัตว์โลกได้ปฏิบัติ สัตว์ที่มีภูมิธรรมถึงสามารถปฏิบัติดี และก็บรรลุผลได้จริง

การตรัสรู้บรรลุอรหันต์นี้นั่น มีความประเสริฐส่องอย่างใหญ่ๆ คือ

๑. ผู้บรรลุอรหันต์แล้ว สามารถที่จะทำลายสัญอัตภาพของตน ไปเป็นวาระสุดท้าย ปรินิพพานเป็นปริโยسانานั้น ได้จริง

๒. เมื่อจะไม่ยอมปรินิพพานเป็นปริโยсанไป ตรัสรู้แล้ว เป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้าท่านจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ตายลงไปในชาติที่ท่านบรรลุอรหันต์แล้วนี้ ตายร่างกาย (กายสสເງາຫາ ປ້ຳມຽນາ) หลังจากตายแล้วก็ยังไม่สูญ เพราะท่านไม่ได้ตั้งจิตสูญ ท่านไม่ตัดสัมโนติ ท่านยังตั้งภาพต่อที่จะเกิดอีกอยู่ ท่านจะเกิดมาอีกชาติต่อๆไปอีก กี่ชาติก็ตาม ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วนี้แหล่ มีหลักประกันในจิตของท่าน เป็นจริง คือท่านไม่ทำบาปทั้งปวงอีกแล้ว ไม่ทำชั่วทั้งปวงอีกแล้ว (ลัพพ-ปาปසະ อกรณัง ກුත්ස්සප්ලම්පථ) ทำแต่กุศล ทำแต่สิ่งที่ดี (กุศลนะไม่ใช่บุญ) แต่บานนั่นคือกิเลส ไม่ทำชั่ว ชั่วนี้คือกิเลส ทุกตัว เกิดจากการ กรรมกับกิเลสอยู่ด้วยกัน หรือกรรม กับกุศลก็อยู่ด้วยกัน แต่กรรมที่มีกิเลสมันชั่ว ถ้ากรรมที่ไม่มีกิเลสไม่ชั่ว เพราะกิเลสหมายความเดล้ำในทุกปัจจุบัน ตั้งแต่ท่านตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ ขึดอรหันต์เสร็จแล้ว กรรมต่อจากนั้นไม่มี

กรรมทำชั่วอีก กรรมมอกุศลไม่มีอีก

นอกจากที่มันเลยเจตนา มันสุดวิสัยนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง อย่างอรหันต์บางองค์มีกายกรรมวิจิกรรมไม่ได้ หมายๆ ถ้าจะ ถือว่าผิดคือมันหยาบ ไม่เหมาะสม มันเป็นเรื่องสุดวิสัย แต่ ไม่ขออธิบายต่อ ก็ยกตัวอย่างเท่านั้น แต่เจตนาเท่าที่ท่านรู้ไม่มี เด็ดขาด ไม่มีเจตนาแอบแฝงอะไรเลยที่จะทำชั่ว โดยทั้งทาง ตรงทางอ้อมใดๆ ท่านทำแต่ดี จึงเป็นคนไม่เมืองไทยไม่มีภัยต่อ สัตว์ใด หรือใครๆ ในโลกอีกเลย

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ใน ๒ ประเด็นนี้ ท่านจะสูญ ไปได้ ถ้าไม่เจบท่านยังอยู่ ก็มีหลักประกันว่าท่านจะเป็นสัตว์โลก เป็นมนุษย์โลกที่มีแต่ดี อยู่กรุบໃใจโลก โลกานุกัมปายะ เป็น ประโยชน์ต่อโลก ต่อสังคมไปตลอด อย่างเช่นสัตย์สุจริต ไม่มี อภิธรรมแอบแฝงคดโกงเลย นี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ที่พระพุทธเจ้า มี ทฤษฎีหลักสูตร ให้คนปฏิบัติตนเป็นคนเช่นนี้ ส่วนผลที่บอก ว่าท่านหมดทุกข์นั้นนี่ จะถือเป็นข้อที่ ๓ ก็ได้ ถือว่าเป็นผล ในชีวิตของตนที่ได้ มันเป็นเรื่องของท่าน บรรลุแล้วก็เรื่องของ ท่าน เพราะท่านไม่ทุกข์ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลกับสังคม อันนี้ลิปราริฐ

โลกทุกวันนี้มีมนุษย์อยู่ในโลก มนุษย์มันอวิชชา มนุษย์มันไม่ประเสริฐ มนุษย์มันเลว โลกมันถึงยุ่งยาก มันถึง เดือดร้อนลำบากลำบัน ยุ่งจนจะшибหายawayป่วงกันอยู่แล้ว

มันยิ่งจะลาดแกมโกง ฉลาดเฉกา ฉลาดเฉกะ แล้วก็ยิ่งก่อเรื่องก่อเหตุปัจจัย สร้างระบบหั่นระบบหนึ่ง อย่างโน้นอย่างนี้มาหลอกคน ทำให้คนมาร่วมมาทำกันอีก โลกจึงซับซ้อน คนยิ่งอวิชชา ก็คือยิ่งไม่ฉลาดเท่าทันสัจธรรมที่ลึกซึ้ง ลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ สัจธรรมนี้มันลึกซึ้ง ลึกลับ ถ้าเรียกว่า “ลึกลับ” ก็จะกล้ายเป็นเรื่องเลว ถ้า “ลึกซึ้ง” กัน่าจะเป็นเรื่องดี มันลึกลับเข้าไปเรื่อยๆ และคนที่ยิ่งโง่ลึกลับซับซ้อน มันก็ยิ่งโง่ซ้อนไปเรื่อยๆ มันไม่มีรู้ แล้วมันก็หลงผิด นึกว่า ไอ้ที่ “ Lew Mak ” เป็น “ดีมากขึ้น” ก็ยังทำเข้าไปอีก ก็ยัง Lew Mak ขึ้นอีก นึกว่า ไอ้ “ผลดีที่ Lew Mak ขึ้นไป” อีกนี้ ว่า “ดีมากขึ้น” อีก มันเป็นอย่างนี้ เพราะโลกทุกวันนี้มันใกล้ลิขุคเข้าไปแล้ว

เพราะเกิดจาก “อวิชชา” แบบนี้ เพราะจะหันการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่เป็น “วิชชา” ของมนุษยชาติของสัตว์โลก จึงเป็นวิชชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นวิชชาที่เป็นจริงด้วย อาทิตยอ ยืนยันว่าเป็นจริง ส่วนคนที่ไม่ได้มีรรคได้ผลจริง ก็ไม่กล้ารับรองอย่างที่อาทิตยอ อาทิตยอกล้ารับรองว่า “อาทิตยอ บรรลุธรรม ของพระพุทธเจ้าจริง” นี่พูดไม่ได้มีจิตสาเตียะยะที่อยากจะoward โว้ออะไรรอกันนะ แต่เป็นการบอกความจริงสู่ฟัง “ไม่ได้รู้สึกว่า มันเป็นความภาคภูมิ เป็นความน่ายินดี ด้วยความที่มีกิริยา จิตที่มันฟูฟ่อง มันไม่มีหรอ กิจอาทิตยอไม่มี อาทิตยอคือเขารีบันรู้ธรรมะของพระพุทธเจ้า เรียนรู้ปรัมพัตธรรม อาการลิง不堪นิมิตอุเทส นามรูปของจิตเจตสิกต่างๆ อาการแม้เล็กแม้

น้อย ขนาดอากาศฯ วิญญาณัญญาฯ อากิญจัญญาฯ เนื่อสัญญานาลัญญาฯ ต่างๆพวgn

อาทมา กว่า อาทมาธุสภาวะมันทุกอัน อาการมันน้อย มันบาง มันเบา เป็นอรูปมากแล้ว ก็ต้องเรียนรู้จริงๆ ผู้ที่จะบรรลุจริงๆ ก็ต้องรู้ถึงการเหล่านั้น ว่ามันจะมากจะน้อยขนาดไหน ลหุตาขนาดไหน หรือถึงขั้นสัญญาตาขนาดไหน ก็ต้องเทียบ “ลหุตา” นั้น กับ “สัญญา” นั้น

“ลหุตา” คือเปา จะเปาขนาดไหน น้อยขนาดไหนก็แล้วแต่ อาทมาถึงบอกว่า ไอที่ “น้อยที่สุดใกล้จะหมด” กับ “หมดแล้ว” มันใกล้เคียงกันมาก ยกที่จะแยกออกได้ คือ อาทมาพูดจากสภาวะจริงที่อาทมา มี แล้วก็เห็นและมีความรู้สึก ไอที่มัน “เหลือน้อยนิดๆ” หรือ “น้อยจนจะหมด” กับมัน “หมด” แยกยาก อ่านยก มันเกือบจะเป็นหนึ่งเดียวกันแล้วคือ ศูนย์ แต่มันก็เหลือน้อยนิดจริงๆ จึงต้องใช้ญาณปัญญาที่ลงทะเบียด นิปุณนา ลงทะเบียดถึงขั้นนิพพานที่จะอ่าน

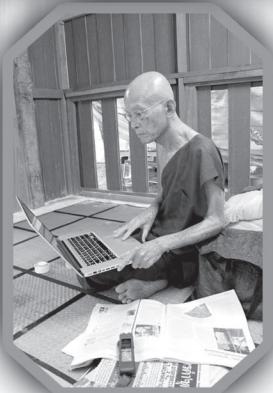
นี้เป็นสัจจะที่อาทมาพูดถูกฟังได้ เป็นนามธรรม เป็นอรูปมากเลย เป็น abstract ที่คุณต้องคำนวณตามแค่นั้นแหล่ะ ถ้าคุณไม่ถึงขั้นนั้นจริง คุณก็ไม่มีโอกาส ที่คุณจะรู้จักสภาวะจิต ที่คุณจะ “บรรลุธรรมทั้งตัว” กับ “สัญญา” หรือ “สัญญาตา” กับ “เหลือน้อยสุดท้าย” ของคุณ นิดนึง น้อยนึงจริงๆ ถ้าคุณไม่มี

จริง ถึงสภาวะนั้นจริง ถึงขั้นนั้นจริง แล้วคุณจะเอาอะไรมารู้ความจริงตามความเป็นจริง คุณก็คาดคะเนเอา กะเกณฑ์เอาเดาเอาเท่านั้น ทุกคนแหล่ะ

เพราะฉะนั้นผู้นั้นจะต้องถึงขั้นนั้น ถึงขีดที่มีจริงอันนั้น ไม่ใช่ว่าคุณมีหน้าปะอะ แต่ก็นึกว่าคุณเองเหลือโนยนึง นั้นคุณนึกเอาว่า คุณเหลือโนยนึง คุณก็ประมาณเอาเฉยๆ คุณต้องหมัดจริงๆแล้วถึงสภาวะนั้นจริง คุณคงจะมีของจริง แล้วคุณจึงจะรู้ของจริงตามความเป็นจริง ใช่ไหม

เพราะฉะนั้นในธรรมะของพระพุทธเจ้า เป็นนามธรรม ละเอียด ที่อาตมาอธิบายสู่สภาวะลึกๆสุดๆให้ฟังนี้ มันจึงเป็นเรื่องที่มีจริง อาทماก็เคยอยืนยันว่ามันมีจริง เพราะอาตมาเจอจริงว่า “มันมี” หรือ “มันหมด” หรือ “มันไม่มีแล้ว” เราก็ต้องรู้เห็นของจริงอันนั้นว่า มันไม่มีแล้วตอนนี้ มันหมด หมดจริงๆ อะไรมาย่างนี้เป็นต้น

ซึ่งอาทมาว่า อาทมาได้ศึกษาของจริงอันนี้ของพระพุทธเจ้ามาจนถึงชาตินี้ จนประการศตนาว่า “ตนของเราเป็นโพธิสัตว์” ไม่ได้อยากowardนะ แต่ต้องบอก เล่ามาแล้ว ไม่อยากพูดวนคำ คนอคติก็จะหัวว่า แก้ตัว แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไรไปว่าเขามาได้ เพราะเขารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ อาทมาก็บอกความจริง ที่บอกความจริง ก็บอกไปแล้วว่า ทำไมจำเป็นต้องบอก พูดไปหมดแล้ว ขนาดอาทมาบอกย้ำอีกนั้น ซื้อย่างจริงใจ แล้วก็พิสูจน์มาด้วยเวลาถึง ๔๕ ปี ขนาดนั้นผู้ที่ยังไม่



เชื่อที่อาทماพูด เขาเก็บยังไม่เชื่ออาทมาอยู่ทุกวันนี้ พังอีกเขาก็บอกว่า “พูดอยู่ได้” เขายังเชื่อหรอ ก

คนจะเชื่อหรือไม่เชื่อนี่ มันเกิดจากจิตศรัทธา ศรัทธามันเป็นเจตสิก เป็นอาการของจิตจริงๆของคน คนเชื่อเชื่อได้

๒ นัยดีอ

๑. เชื่อด้วยใจ

๒. เชื่อด้วยคลาด เชื่อด้วยปัญญาที่แท้จริง อีกอันหนึ่ง “เชื่อ” แต่ “ไม่มีปัญญาที่แท้จริง” ก็มีแค่ ๒ นัยนี้เหละ เพราะฉะนั้นเมื่อเขายังไม่มีปัญญาที่แท้จริง แต่เชื่อ เขาก็เชื่อย่างที่เขาเชื่อ ไปบังคับเข้าได้ยังไง ไปฉีดวัคซีนหรือฉีดยาเป็น“ปัญญา” ตนนี้ให้เข้าไป และเขาก็ได้แก่“เชื่อ”นี้ เป็น“เชื่อที่ไม่มีปัญญา”ฉีดໄสได้ ก็เอาลิ มันฉีดไม่ได้ และมันไม่มีให้ฉีด ก็ต้องจำนำ

เพราะฉะนั้นไปบังคับอะไรคราวไม่ได้หรอ กูมิธรรมหรือฐานของจิตของครามันมีขนาดไหน? มีเท่าไหร่ มันก็เท่านั้นไปบีบบังคับให้มันไปแล้วให้มันคลาด ไม่ได้ ทำอย่างไรก็ทำไม่ได้อาทมาจึงไม่มีปัญหาพากนี้เลย ปัญหาใดจะลงลับ ใจจะแย้งใจจะไม่เข้าใจ ก็เรื่องจริงทั้งนั้น อยากແย়েก็ແย় อยากเข้าใจแต่มันก็ไม่เข้าใจอยู่ มันก็เป็นธรรมดากองใจของมัน มันก็ได้ขนาดนั้น

อาทมาทุกวันนี้ ทำงานมา ๔๕ ปีแล้ว จึงพยายามมาเปิดเผยแพร่วันนี้ก็ตั้งใจจะเปิดเผยแพร่ว่า

อาทมาอยู่ที่ทำงานอะไร มันเป็นยังไง ทำไปทำไม ทำไม
ไม่ตាមชา แล้วอยู่ทำไม่แล้วก็มาพูดๆ
อยู่ไปเก็บไม่ได้ทำงานหัวจะเจาลาก ยศ สรรเสริญ
โลเกียสุข

ก็ไม่ได้สูบไม่ได้ทุกข์อะไร มันหนักก็หนัก เห็นอยู่ก็
เห็นอยู่มาก ทำไปก็เห็นอยู่มากเท่านั้นเอง ไม่ได้ซังไม่ได้ชอบ
อะไร ก็ทำงานไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น ไม่ได้อาออะໄรเลย เอา
มาให้เฉยๆ

เข้าฟังแล้วก็หมั่นเลี้ยงไม่อยากเชื่อ หาว่า พูดเท่ ใจรัก^๑
พูดได้(วะ)อย่างนั้น พูดเท่าๆ เขามาไม่เชื่อ ใจเข้าเป็นอย่างนั้นจริง
ก็ไม่เป็นไร อาทมา ก็รู้ว่า มันเป็นไปจริง มันไม่มีปัญหาอะไร

ใจรักตามที่ได้ยินจากเข้าพูดๆกันมากว่า อาทมาเป็น
“โพธิสัตวรรณดับ ๗” ก็อาทมาพูดเองเหละ ถ้าอาทมาไม่บอก
ก็ไม่มีใจรู้หรอก แล้ว “๗” เป็นอย่างไร อาทมา ก็อธิบายลังชยา
เลข ทุกระดับ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ อธิบายทุก
ระดับทุกขนาด มากพอที่จะให้มีฐานความรู้ ปรี่ยบเทียบทาง
วัตถุ ปรี่ยบเทียบทางพุติกรรมมนุษย์ ปรี่ยบเทียบทางอะไร
ก็แล้วแต่ จะมีสิ่งรองรับว่าอาทมาทำงานมาแล้ว คนสามารถ
รับได้ เอาไปกระทำได้ เปลี่ยนแปลงตนเอง เปลี่ยนแปลงชีวิต
กายของเข้า วจีของเข้า โนนของเข้า โดยเฉพาะมโน ใจของ
เข้า แล้วเขาก็ทำใจของเขามาเป็นเช่นนี้ มาอยู่กับสภาพนี้
มาเอาอย่างนี้ เอาอย่างไร มาเอาอย่างที่คุณจะไม่ต้องไปอยาก

ได้เงินมาอีกแล้ว เป็นต้น

ที่เคยเสพเดยสุข ทั้งๆที่ตัวเองก็ยังมีเชือสุขอญี่ปุ่นนะ แต่ ก็ยังเห็นดีอยู่ว่าจะพยายามล้างออก มาปฏิบัติเพื่อที่จะให้ “ตัวสุข” มันล้างออก ทั้งๆที่ไม่สามารถล้างได้ ใจว่า มันจะต้องมาปฏิบัติเพื่อล้างนะ จนมันออกไปได้จริงๆเรื่อยๆเพิ่มขึ้นๆ ก็ทำได้ จนเอาออกได้จริง มันก็หมด “ลีดาย” มันก็ “ไม่ลีดาย” แล้ว นอกจากไม่ลีดายแล้ว “หมดแล้ว” ก็ยังมีปัญญาเข้าใจได้ เห็นอวิชชาของตนว่า ไปติดอยู่ทำไม่(ะ) ก็เห็นว่า ไม่มีสาระอะไรเลย และเห็นชัดว่า นี่มันของเท็จของปลอม แต่ก่อนนี้เรามีจริงๆเลยนะ รลชาติอย่างนี้ สุขอญี่ปุ่นนี้ เรามีจริง แต่ตอนนี้เรามีไม่มีจริงๆ จึงยอมรับว่า แต่ก่อนมันมี เดียวมันไม่มี ถ้ามันของจริง มันก็ต้องไม่หายไปไหน แต่นี่มันหายไปจริงๆ(และ) มันไม่มีจริงๆ มันเป็นอาการจิตนะ จิตสุข จิตทุกข์ จิตอร่อย อภิญญาณ์ แต่ตอนนี้มันไม่มีโลภกิรลัตน์แล้ว มันกลางๆ มันเฉยๆ บางทีก็ยังจำได้อยู่ว่า เคยมี แต่ตอนนี้ มันไม่มี ยืนยันได้ของตนเองว่า ตอนนี้รลsoonนี้ รลsoonนั้น มันไม่มีแล้ว แต่ยังจำได้อยู่ “จำได้อยู่” กับ “ไม่มีแล้ว” นี่แหล่ะ ต้องแยกให้ละเอียด

“จำ” กับตอนนี้ว่า มัน“มี” อันนั้นจริงๆไหม มันยังมีอยู่หรือเปล่า ไม่ใช่การจำ เพราะคุณกำลังสัมผัสรอยู่ตอนนี้ คุณกำลังลืมเลิมแลบเลีย ลืมรลsoon ไม่ใช่-main นั่นเข้าใจผิด ทั้งๆที่ มันมีอยู่ คุณก็ว่าไม่มี เป็นความจำเดยๆ ไม่ใช่นะ ต้องอ่าน

สภาวะความเป็นจริงพวgnี้เห็ชัด โดยตนเอง ถ้าคุณไม่มีราชตุรุ้งของตัวเอง รู้ผิดก็ของตนเอง ถ้ารู้ถูก ถูกแล้วก็ของตนเอง แต่เมื่อจะพิสูจน์โดยเวลา ด้วยการสัมผัสสัมพันธ์ มันก็จะมีเป็นธรรมชาติธรรมชาติไป นานๆไปมันก็หายไปแล้วจริงๆ มันไม่มีแล้ว มันหมดสนิทแล้ว มันไม่เหลือแล้ว มันไม่เกิดอีก สัมผัสร์เร มันก็ไม่เกิดอีก

“ตัวไม่เกิดอีก”นี่แหละ มันจึงเชื่อ ศรัทธา มันเชื่อว่า โคนี้เป็นความจริง และมันก็มีราชตุรุ้ง ความรู้ทั้งรู้เปรียบเทียบทั้งรู้ว่า เดยมี ทั้งรู้ว่า ไม่มีแล้ว อารมณ์ที่เราไม่มีรสนี้แล้ว มันยังเลียดาย หรือมันยังห่วงหา หรือไม่ห่วงหาแล้ว นอกจากไม่ห่วงหาแล้ว มันยังมีปัญญาเชิงฉลาดอีกว่า “เออ! มันก็ไม่น่าเลียดาย” มันกลับเป็นเรื่องรู้ชัดขึ้นไปอีกว่า “ปัดໂດ! ลມฯ แล้งๆ!” มันเป็นอารมณ์ชอบอารมณ์สุข มันไม่จริงหรอก มันก็ไม่ได้เกิดอะไรที่วเศษวิเศษอะไรเลย..

มันเป็นสิ่งที่เรารู้สึกว่าอันนั้นเป็น แล้วรู้สึกว่า เราได้ได้แล้วก็ไม่เห็นมีอะไร นอกจากเป็นกิเลส เป็นอนุสัย ให้เราต้องเป็นภาระ ต้องไปบำเพ็ญมันอีกๆๆ ตอนนี้มันไม่ต้องอีกแล้ว อารมณ์ไม่มีอีกแล้ว จะสัมผัสรสสิ่งที่เคยสุข มันก็ไม่มีสุขอีกแล้ว มันก็ไม่เห็นตกต่ำลงไหน ไม่เห็นแล้วลงตรงไหน ตีไม่ดีไม่ต้องเสียแคลอรี่(calory)อะไรเลย....มันเกลี้ยง มันเกลา มันเฉย สาย มันว่างสาย สงบ ทุกอย่างที่เรามีอยู่กับโลก เราก็ทำ

ดีได้ เรายังคงงานที่จะต้องไป spark ไปปะรุงแต่งกับรถสุข รถอะไรก็ พลังงานและอียดๆเหล่านี้ เรายังไม่ต้องจ่าย ไม่ต้อง มือก เรายังคงเคลอรี่(calory) นี้ไปทำงานอื่นอีก

ยิ่งเราไม่ต้องจ่ายมากๆที่เราเคยติดรถ ก็ได้เก็บเอา เคลอรี่(calory) ที่จะต้องใช้พลังงาน เอามาทำสิ่งที่มีคุณค่า มีประโยชน์อื่นๆได้อีกๆ มันจึงไม่ได้ไปเที่ยวเอาของใคร ไม่ได้เปลี่ยนผลลัพธ์เป็นเครื่อง มันของตนทั้งนั้น เกิดการเจริญขึ้นมาของตนทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้ที่อาทิตย์มาพูดไป ก็อาจลักษณะของตัวเองจริงๆ ที่ตนเองเป็น ตนเองมี มากข่าย เป็นภาษาสู่ฟัง มันอาจจะเป็นนามธรรมลักษณะอีกด้วย ผู้ที่ฟังแล้วรู้เรื่อง นอกจากรู้เรื่องแล้ว ก็เทียบกับของตนเองจริงๆ ว่า มีสภาวะนั้นจริงๆ(ขณะ) อันนั้นเหละ คุณจะเป็นผู้รองรับเอง ว่าฟังแล้วไม่ใช่ล้อลม ไม่ใช่มีแต่ตระราก มีแต่เหตุผล มีแต่ภาษา แต่มันมีของจริง(ขณะ) มากหรือน้อยก็แล้วแต่ใคร ตัวใครมี ตัวใครไม่มีก็แล้วแต่ของใครๆ

ในสังคมพวคนี้ พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศให้คนพิสูจน์ อาทิมาว่าอาทิตย์เป็นลูกพระพุทธเจ้าโดย วิญญาณ โดยเป็นลูกทางนามธรรม ได้มาอย่างนี้เหละ มีDNA ของศาสนาพุทธโดยตรง จนกระทั่งมาทำงานโพธิสัตว์ระดับ ณ คำว่า “ณ” นี้เป็นเลขที่ลึกซึ้งมาก มันจะมีความลงตัว มันจะมีความซ้ำซ้อน เช่น คู่หนึ่ง เลขนี้ซ้ำคู่นี้ มันก็มีภาวะที่มี

สภาพสัจจะขนาดหนึ่ง พอดู่แล้วก็มามีอีกตัวหนึ่งขึ้นมา ซ้ำกัน ซ้อนกันขึ้นมาอยู่ใน ๓ เรียกว่า “ตอง” มันก็มีสภาพที่เป็นการบ้ำความจริงชนิดหนึ่ง

พอขึ้นมาซ้ำอีก ๑ ก็เป็น ๔ ภาษาなくเพิ่มเรียกว่า “โพ” ไม่ใช่ภาษาไทย ถ้าเป็นเลข ๑ เรียกว่า เอ็ด “โพเอด” มันก็มีความจริงความยืนยัน ย้ำ ซ้ำ ซึ่งเป็นเรื่องอ Jin ไตรลึกซึ้ง ละเอียดมากในเหตุปัจจัยต่างๆ รูป็ติ นามก็ดี มั่นคงตัวกัน ซ้ำซ้อนกัน

เช่น อัตมาเด'yinyan ว่า อย่าไปสนใจเลยว่าทำไม่พระพุทธเจ้าต้องประสูติ ๑๕ คำ เดือน ๖ ตรัสรู๊ก ๑๕ คำ เดือน ๖ ปรินิพพาน กิwanเดียวกันคือ ๑๕ คำ เดือน ๖ ทำไม่ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วเป็นแบบนี้ทุกพระองค์ด้วย เป็นหลักสูตรเลย เพราะฉะนั้นเลิงจริงนี้ อย่าว่าแต่อย่างนี้เลย พระพุทธเจ้าองค์นี้ต้องเกิดมาชื่อ เจ้าชายลิทธัตถะ ต้องชื่อนี้ แล้วจะได้เป็นพระพุทธเจ้าสมถะโสดมตระกูลนี้ พระพุทธเจ้าองค์ก่อนก็รู้แล้ว ว่าจะต้องมาลงตัวตรงนี้ จะต้องมามีพยัญชนะบัญญติอันนี้ อย่างนี้ๆฯ มันไม่ใช่เดา ไม่ใช่คำนวน แต่มันต้องเป็นอันนี้

ซึ่งตรงนี้อัตมาถึงไม่สนใจ อัตมาปางนี้ปาง ๗ แต่ มันยังไม่สมบูรณ์ที่เดียว อัตมาเกิดเดือน ๗ ปี ๒๔๗๗ วันอังคาร(เลข ๓) ๓ ลบ ๑๐ เหลือ ๗ เนี่ยคนิดเดียวเท่านั้นเอง เพราะว่าไม่เกิดวันจันทร์ เดือน ๗ ปี ๗๗ อัตมานี้เป็น

หลานเจ้าเหلنเจ้า รุ่น ๗ อีกต่างหาก

เพราจะจะนั่นไครก็ตามที่ได้ยินจากที่พูดๆกันมา ว่า
อาทมาเป็นเชือสายรุ่น ๗ ของเจ้าเมืองอุบลฯ

เจ้าคำผง ซึ่งตอนนี้ก็พูดกัน ประการกันว่า จะจัดงาน
นั้นงานนี้ หลายคนอาจจะนึกไปว่า ที่พูดอย่างนี้เป็นการอวดอ้าง
อาทมาอย่างจะอวดตัวอวดตนว่า สืบเชือสาย และคงจะ
มุ่งหมายอย่างให้คุณมานับถือ มาเดราพ มายกย่อง อะไร
ต่างๆอย่างนั้น แล้วอาทมา ก็จะได้โก้ ได้หรู ได้เงื่อง ได้
ยิ่งใหญ่ ได้เป็นคนลำดัญ อะไรเป้อย่างนั้น

ก็ขออภัยนั่นว่า จิตใจที่อวยากจะได้อย่างนั้น เป็นอย่างนั้น
เป็นเรื่องของโลกๆโลเกียร์ เป็นความสัตถ์ทางๆ

อาทมาขออภัยนั่นว่า ไม่มีในจิตใจของอาทมาเลย

ไครจะเชือหรือไม่เชือ อาทมาบังคับไม่ได้หรอกร

อาทมาพูดขึ้นมาก็เพื่อเป็นเหตุปัจจัย ที่พูดขึ้นมาก็
เข้าใจอยู่นะว่า ที่พูดนี้เป็นประโยชน์ คนจะมองไปเป็นโทษก็เรื่อง
ของเข้า ในเรื่องของการปูรุงแต่ง ในเรื่องของที่มองไม่ถูกเรื่อง
ก็ไม่ได้ประโยชน์ อย่างอาทมาเห็นคนทำชั่ว ก็มองว่า คนทำชั่ว
นี้คนนี้ก็ดีนะ ได้ประโยชน์ แต่ไม่ใช่ไปส่งเสริมว่า เขาทำชั่วนี้ดี
มันช้อนๆกันอยู่ ไม่ได้อยากให้เขาทำ แต่เขาทำ แต่มันดีที่เรา
ก็ได้ประโยชน์ มองเห็นว่า “ชั่วอย่างนี้ก็มีด้วย”(ะ) ๑. ชั่วเกิน
ชั่วที่เราคาดไม่ถึง ๒. ชั่วแบบนี้เราทำไม่ได้ ทำไม่ทำได้(ะ)
อย่างนี้เป็นต้น



ทำให้เราได้รับความรู้ ทำให้เราได้คิด ทำให้เราได้อะไร ต่ออะไรมาก่อน แม้เป็นประโยชน์เหมือนกัน อย่างนี้เป็นต้น ที่อาตามาพูดขึ้นมา呢 ก็เพื่อเป็นเหตุปัจจัยองค์ประกอบในการทำงาน จะได้ทำประโยชน์สืบต่อไป จะมีสิ่งที่เกิดใหม่ ซึ่งความเกิดใหม่ที่จะเกิดนี้จะเป็นความดีงาม จากเหตุปัจจัยนี้ อาตามาก็มาปรุงแต่งทำให้มันเกิดความดีงามขึ้นมา เกิดความควรจะเกิดให้แก่ผู้จะมาช่วยกันอีก มาร่วมกันสร้างให้เกิดขึ้นไปอีก แก่โลก แก่สังคม เสริมเข้ามา หนุนเข้ามา ทับทิวขึ้นมาเท่านั้น

ซึ่งมันก็ทำแล้ว เป็นแล้ว เห็นไหม เพราะอาตามามาคนเดียว เลร์จแล้วก็ค่อยๆ มีคนเนี้ยมา คนนั้นมาเติมๆ ทุกวันนี้ ก็มีมาเยอะ มีขึ้นมาช่วยกันๆ จนกระทั่งเป็นกลุ่มใหญ่ มีพฤษติกรรมสังคมขึ้นมา จนกระทั่งมีระบบ ชีวิตของชาวอโศก เราเรียกได้ว่าเป็น “ชาวบุญนิยม”

เรียกเป็นคัพท์วิชาการได้ว่า เป็น “เศรษฐศาสตร์ถึงขีดถึงขั้นระดับสาธารณโภค” คือถึงขั้นสมบัติเป็นส่วนกลางของที่จะร่วมใช้กันเป็นของส่วนกลาง ตั้งแต่เงินทอง ข้าวของ ทรัพย์สิน วัตถุ สังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ รวมกันขึ้นมาเป็นกองกลางสาธารณะ บริโภค หรือโภค มีผู้กินผู้ใช้ที่เป็นสมาชิกร่วมกันเป็นส่วนกลาง คนจีนเรียกว่าเป็น “กงสี” ไม่ได้แบ่งว่า เป็นของใครๆ ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมใช้ตามควร ตามเหมาะสมสม ก็มีการจัดสรร มีคนกำหนด มีคนเป็นเจ้าหน้าที่ดูแล แบ่งเจกอะไร์ต่างๆ ซึ่งเป็นระบบมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็น



ระบบประชาธิปไตย ระบบคอมมิวนิสต์ ระบบเผด็จการอย่างไร ก็มีคนจัดคนสร้างทั้งนั้นเหละ แต่มีหลักการต่างกันเท่านั้นเอง อาทิตยามีเจตนาที่จะสร้างคน ที่จะให้คนได้รับ ความรู้ แล้วฝึกตนให้มาเป็นเช่นนี้ได้ไปอีกๆๆ

อาทิตยามีเจตนาที่จะอยู่ให้ได้เป็น ๑๕๑ ปี ซึ่งจะอยู่ไปอีก ๗๐ ปี ตอนนี้ ๔๑ จะเต็มวันที่ ๔ มิถุนายน ขึ้น ๘๒ ก็จะเหลือ ๗๐ ปีเต็ม “อีก ๗๐ ปีจะอยู่ทำไม” ก็จะอยู่เพื่อที่จะให้ความรู้ เพื่อที่จะนำพาภัย มากช่วยกัน อาทิตยามาคนเดียวไม่ได้หรอก อย่างพวกคุณมาคนละไม่คนละเมื่อ มวลรวม กันช่วยกันทำขึ้นมา

ให้เกิดระบบสังคมมนุษย์ มีพัฒนารมสังคมมนุษย์ มีกิจกรรม วิจกรรม มนิกรรม มีกิจกรรมงาน แล้วการงานนี้ อาทิตยามากว่าใจว่าเป็นการงานที่

๑. เราช่วยกันคัดเฟ้นว่า ต้องเป็นการงานที่ดี ที่เป็น กุศล ไม่เป็นโหงกัยให้กับสังคม จะเลือกซึ่งได้แค่ไหน พวกรา ก็ช่วยกันอยู่แล้ว

๒. การงานที่ทำแล้วนี้ มันเป็นไปได้อย่างไรในสังคมโลกสมัยนี้ เป็นการงานที่ทำแล้วทุกคนทำพรี ทำไม่เอาค่าแลกเปลี่ยน พันอาชีพระดับลาภาน ลาภัง นิชคิงสนตา ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสูร์และนำมาประกาศว่า นี่แหลกคือพันมิจฉาชีพ คนทำงานพรีในข้อที่ ๕ นี่แหลกสุดยอด และอาทิตยามาทำได้ซึ่งอย่าว่าแต่คนที่เข้าทำงานศาสนพุทธเข้าทำได้เลย เข้าไม่รู้

ด้วยซ้ำว่า มันหมายความว่าอะไร

ชัดๆเจนๆแท้ๆ มิจฉาอาชีพข้อนี้ อาทมาว่างั้นนะ เพราะเข้าไปรู้ด้วยซ้ำไป เขารู้แต่เพียงเงินๆในบัญญัติว่า ลางาน ลางัง นิชคิงสันตา แปลว่า ลากาแลกลาภ ลากต่อลาภ พยัญชนะมันเปลว่าอย่างนั้น แล้วถ้าไม่ใช่ลากาแลกลาภล่ะ มันคืออะไร? คุณทำงานคุณก็เป็นผู้ที่เกิดลาภ แรงงานของคุณตั้งแต่คิด จนกระทั่งถึงพุด จนกระทั่งถึงทำ ตั้งแต่กा�ຍกรรม ทุกอย่างครบมันมีสิ่งเกิด จนกระทั่งเป็นวัตถุธรรม รูปธรรม เป็นผลผลิตอุกมาเป็นชน์เป็นอัน

สิ่งเหล่านี้มันเกิดมาแล้วเป็นสิ่งที่คุณได้ เป็นลิทธิของคุณ คุณทำกับมือคุณ คุณใช้ได้เต็มที่ทุกอย่าง ยิ่งตันทุนทุกอย่าง เป็นของคุณทุกอย่าง ก็ยิ่งเป็นลิทธิของคุณเต็มลิทธิเลย แล้วคุณก็นำผลผลิตอันนี้ให้คนอื่นไปโดยไม่ต้องการอะไรตอบแทน ทำงานพรี ๑๐๐% นั่นเอง ไม่ได้อยากได้อะไรตอบแทน ซึ่งมันก็เกิดระบบอย่างพวกราเป็นสาธารณโภค แล้วก็เอาเข้าส่วนกลาง แล้วอาศัยกินใช้ร่วมอยู่ในนี้ ถึงคราวเราจะใช้ควรใช้ ก็ขอเบิก สุดท้ายเม้มเขาไม่ให้เบิก เม้มืออยู่ เขาก็ไม่ให้เบิก แม้สมควร เขาก็ไม่ให้ คงจะดูแลบริหารส่วนกลางเขาว่า คนๆนี้ไม่สมควร เราก็ไม่ได้ ปล้นเขาไม่ได้ จี้เขาไม่ได้ ทำอะไก่ไม่ได้ ก็ต้องจำแนน อย่างนี้เป็นต้น

ระบบหนึ่งซึ่งว่า ระบบบัญญัติยม ที่ถึงขั้นสาธารณโภค

ซึ่งระบบแบบนี้เกิดขึ้นได้ ท่ามกลางสังคมทุนนิยมที่เหี่ยมโหด โดยมีตัวกูของกู รายไม่จบ รายไม่เสื่อม ไม่ได้เคยมีสันโดษ ไม่ได้เคยพอ อazoleต่างๆพากัน พระพุทธเจ้าสอนไว้ทุกนัม หมดแล้ว มันเกิดได้ อาทมาพิสูจน์ธรรมะอันนี้ของพระพุทธเจ้าได้ ว่าพัฒนิจชาอาชีวะ ๕ ข้อสำคัญที่สุดนี้ได้ มันยิ่งใหญ่มากนนะ อาทมาพูดไปเดียวหาว่า ตัวเองทำอันนี้ได้ ก็เลยทำ เป็นยกย่องยิ่งใหญ่ เพื่อตัวเองจะได้ยิ่งใหญ่ตาม ก็ไม่ใช่ มัน เป็นสักจะ ที่พูดนี้เป็นเรื่องลัจจะ

(ท่านพ้าไทดูเดริม : ถ้าไม่ยิ่งใหญ่จริงก็ทำไม่ได้หรอก)

มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่เป็นเรื่องสำคัญ และอาทมา yiing เห็นว่า โลกสังคมทุกวันนี้ มันใกล้ไปจากความเป็นจริงอันนี้ มันเห็น แก่ตัว มันเห็นแก่ได้ มันซึ้งกันเพื่อที่จะโลก โลกไม่มี การบันยะบันยัง คิดดูว่าอย่าง CP โดยประทั่ง ประทั่ง เพราะมันโลก มันจะชูด มันจะรีด ไม่ละเว้นเลย ไม่ว่าใคร จะมีน้อยมีเล็ก คุณจะพยายามชักตายเหวอย่างไร ชั่งหัวคุณ กู เอาหมด ให้หมดขนาดนั้น ไม่มีนำใจเลย จะเอาอะไรกัน นักกันหนา มีมากมีน้อยกันขนาดนั้น มันควรจะเอาความรู้ ความสามารถมาแจกจ่ายเจือจานเพื่อแผ่นอื่น ก็เลยโดย เอนตี้ โดยประทั่ง โลกมันเป็นอย่างนี้ นี่คือตัวอย่างคนไทย ฉันจะต้องรายขึ้นอันดับหนึ่งในโลกให้ได้ เหมือนบิลเกตต์ หรือวอร์เรน บัฟเฟต ต้องเข้าทำเนียบคนรวยที่สุดในโลกให้ได้ แล้วระบบความซับซ้อนของเงิน คือเมื่อมีเงินเป็น

ทรัพย์ของตัวเองได้แล้ว แทนที่จะเอาเงินมาจ่ายแจก มาเกื้อกูลให้คนอื่นใช้ แต่กลับเอาไปอุดหนักเสริมเข้าไปอีก เอาไปลงทุนให้ได้ปันผลที่สูงที่สุดที่ชับช้อนๆ ไม่รู้อึกกีกิจการ ชับช้อนๆ อีก เป็นบทตัน ขูดรีดมาเป็นของตนเป็นบทตันอีกไม่รู้ อีกเท่าไหร่ มีห้องอำนาจ มีห้องเงิน มีห้องความฉลาดแกลมโกล ถ้าไม่เข้าใจสัจธรรมแล้ว จะไม่เห็นเลยว่า มันเป็นอำนาจให้เดี้ยมของมนุษย์อย่างนี้

ขอภัย เป็นอำนาจที่อาทิตยานลูกขุนพอง ถือว่าเป็น พฤติกรรมชีวิตที่ Lewinsky ที่สุด อาทิตยามิ่ยยอมเป็นเด็ดชาด เขาไม่เข้าใจ เขายังไม่เห็น อาทิตยว่าเขามิ่ย ก็ต้องเปิดเผยความจริงนี้ จำเป็นต้องว่า ต้องอธิบายขยายความ สาวยาวยาไม่ดีอย่างไร มันชับช้อนอย่างไร? โดยเดี้ยมอย่างไร ดูเดือดอย่างไร การยก ตัวอย่างมากไป เดียวจะเป็นการกระหน่ำซ้ำเติมมากเกินไป เดียวเขาอาจบัตรมาจิมหัวอาทิตยาน ชนบัตรเขายะยะ มี กองเป็นภูเขา

เพราะฉะนั้นที่อาทิตยานเห็นมันตรงกันข้ามกับความเห็น ที่เขารู้สึกว่าเป็นเขามิ่ยอย่างนั้น เพราะอาทิตยามองเห็นว่า อย่างนั้นเป็น ความเห็นแก่ตัว มันเป็นความโลภ มันเป็นความเบียดเบียน ชับช้อนที่หับทวี จนกระทั้งเกิดขาดแคลนแยกซึ่งเดือดร้อน จนกระทั้งตาย

วิธีที่เขารู้สึกว่าเป็น คุณตายยืนนั้น ไม่ได้ตายดุเดือดแบบ ร้อนฉ่า หรือหวานอะไร แต่ตายเหมือนลงบ มันเสียบๆ ไม่มีอะไร

แต่เม้นตาายเนียน ตาายสูนิท ตาายเย็นเจี้ยบเลย (ท่านฟ้าไทรีมว่า.....แสดงว่าทำชัวได้เนียนมาก)

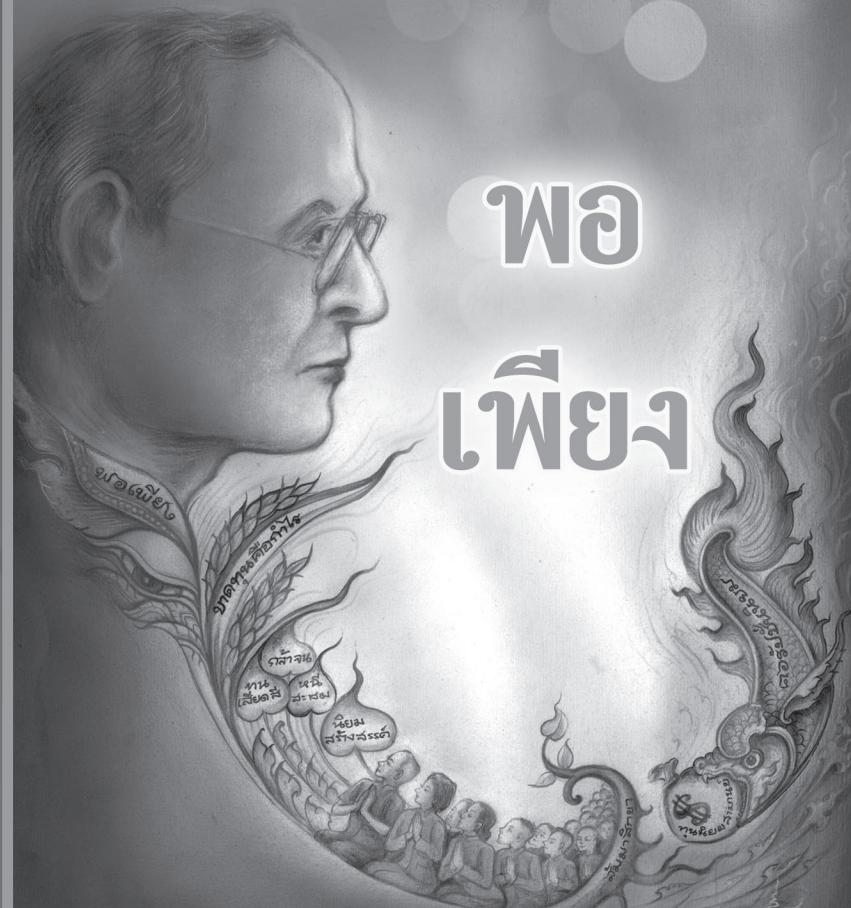
พระจะนั่นอาทماจำเป็นต้องให้ความรู้ให้สติ แก่คนที่ไม่ได้หยาบ ไม่ได้หนา ไม่ได้ด้าน ไม่ได้แข็ง ไม่ได้โง่ทีบเกินไป จนกระทั้งไม่รู้เรื่อง ถึงรู้เรื่องก็ไม่แก้แล้ว มันด้าน มันทันอาทมา ก็พุดให้คนที่ยังพอจะรับได้ แล้วรู้ตัวจะเปลี่ยนตน คนที่ขุ่ดรีดเอาเบรียบเอารัดสังคมมากๆ ถึงรู้ตัว เขา ก็ไม่ยอมปรับปรุงแก้ไข ไม่ยอมเปลี่ยนเลย ก็ช่างเถอะ เขา ก็ทำสะสมวิบากนาปของเข้าไป

แต่คนอื่นๆที่มีปัญญา หรือว่ามีบำรุงมีสะสมที่ถ้าจะรับได้อันนี้ต่างหากที่อาทมาคิดว่า ได้จากความจริงอันนี้ และถ้าເຝືອว่าได้มากขึ้น ในสังคมเกิดคนจริงอย่างนี้ขึ้น มันก็บรรเทาช่วยสังคมขึ้นได้ ใช่ไหม

ทุกวันนี้มันแรงมันร้าย ถูกชูด ถูกรีด ถูกเอาเบรียบโดยทฤษฎีของทุนนิยมที่จะต้องเอารวย เอาชนะ เอามาก “มันมาก” จนกระทั้งทฤษฎีที่จะพาให้ลดลง ให้มาเลี้ยสละมาให้ “มันน้อย” มันจน “รับไม่ติด” มันจน “ไม่รับ”

ไม่ต้องยืนยันอื่นเลยทฤษฎีนี้พระมหาโพธิสัตว์อิกรูปหนึ่ง ก็คือ “ในหลวง” ทรงไว้ อาทมา ก็เอาที่ท่านตรัสรมาอกอาทศุก วัน ไม่มีสือสารซ่องไหนขนาดรับ แม้แต่สือสารซ่องที่เป็นธรรมะ ก็ยังรับไม่ได้ ยังไม่รู้เรื่อง จะเอาไปออกเสริมบ้าง ก็ไม่กล้า

ພວ ເພີຍ



อาทิตมาร่วมไม่ใช่ไม่กล้าหารอก แต่ไม่รู้ว่า มีคุณค่ายิ่งใหญ่ ก็เลยไม่ขานรับ ไม่อະไว้雷เลย อาทิตมาก็ไม่ท้อแท้ไม่อະไว้雷หรอกร เข้าไม่ขานรับ ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าขานรับ มันก็ดี แต่ไม่ขานรับ เราภักทำไป จนคนตาบอดเห็นได้ เพราะว่าคนที่จะมาเมื่อจิตเข้าใจได้ว่า ถ้าจะไปหลงที่จะรายๆแล้ว ไม่มีจบ ไม่มีขีดจำกัด เลย อันนั้นแหลกคือคน“อปโรคายาณ” ที่ดูเดือดที่สุด ไปอีกๆ เอาอีกๆๆ ไม่เคยบันยะบันยัง เป็นปากกรวยออกนอก เอกภาพไปเลย หลุดเอกสารภาพไปเลย ไม่ใช่แค่หลุดโลก คนอย่างนี้ไม่ต้องพูดเลย ไม่เข้าใจ

เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดเข้าใจแล้ว ในหลวงท่านตรัสรามา เป็นขั้นๆ “พอเพียง”ให้พอเสียก่อน ตัดขาดความพอ เราจะรายแค่ร้อยล้านก็มากแล้ว เกินร้อยล้านเราก็สะพัดออก ไม่เอาเกินนี้ คนนั้นแหลกคนมีล้านเดียว คนมีใจพอ ยิ่งดิขึ้นก็คนที่มีชีวิตอยู่ได้ โดยไม่ต้องถึงร้อยล้านหรอกร เราไม่แค่ลิบล้าน ได้ เกินลิบล้าน เราจะทำร้อยล้าน พันล้าน หมื่นล้านก็ได้ แต่เรา มีไว้หมุนแค่ลิบล้านพอแล้ว นอกนั้นสะพัดออก ประชาชนจะได้ไม่ต้องแบ่งกันมาก จะได้สะพัดทั่วถึงกัน มีปัญญาอย่างนี้เข้าใจอย่างนี้

เพราะฉะนั้นแค่นี้เราทำได้เต็มเรียวเต็มแรงแล้ว แล้ว ก็ทำประโยชน์ไป สะพัดไปทันที มันจะเป็นประโยชน์กับคนทันที ถ้ายังอยู่กับคุณ คุณก็บอกรอไปก่อน “ให้ได้มากกว่านี้จึงสะพัด” “ได้มากกว่านี้ค่อยทำทาน” “ได้มากกว่านี้ค่อยให้ผู้อื่น” นั่นคือ

คำแก้ตัวของคนชื่อโลภ คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้

เพราะฉะนั้นคนที่กล้าสละพัสดุที่มีไว้น้อย น้อยลงๆ คนเรามีเงินไม่ถึงล้าน มันก็อยู่ได้ ก่อขึ้นก็มีน้อยลงๆๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ พวกเรากล้าถึงขั้นที่ว่า ไม่ต้องมีของตนเองเลย มีเท่าไหร่เอาเข้ากองกลาง แล้วช่วยกันทำงานสะพัด เมื่อเข้ากองกลางแล้ว เป็นกองกลางที่ร่ำรวย เมื่อันที่ในหลวงเราตรัส เมื่อประเทศทั้งประเทศก็ไม่เป็นประเทศที่ร่ำรวย เรากรวยพอสมควร รายเท่าที่เราพอเพียง ไม่ขาดเงิน ไม่ขาดตอน หมุนได้ ได้เท่าที่เรียบเรงความสามารถและวัสดุนำมาใช้ ไม่กักตุน มันเป็นสมดุลที่เป็นเศรษฐศาสตร์ชั้นสูงสุดเลย

เมื่อท่านตรัสว่าเอาเศรษฐกิจพอเพียง เอาแค่นี้ รู้จักพอจะ ก็ไม่เข้าใจกัน ท่านก็เลยต้องตรัสว่า “มาเอาแบบคนจน” คืออย่าไปเอามากไป ให้จนๆไว อย่าไปเอารวย ก็ไม่เข้าใจอีกไม่ get ไม่เกิดครัวชา ไม่เกิดปัญญาที่จะเอาตาม ท่านก็ตรัสอีก “ขาดทุนนั้นแหลกคือเรากำไร” หนักเข้าไปอีก เขากิงกันว่าจะอยู่ได้อย่างไร แต่นักเศรษฐศาสตร์ไม่น่าจะพูดเช่นนี้นะ เพราะเขารู้ว่ามีอะไรซับซ้อน มีอะไรหมกซ่อนไว้เยอะเลย เพราะฉะนั้นอะไรที่มันทำแฝงไว้ ที่จะตีราคานิติคามาให้แก่ผู้ที่เป็นผู้ที่จะได้ จนกลายเป็นนายทุนใหญ่ มันซับซ้อนไม่รู้ก่ออย่าง

สรุปแล้วแม้แต่พูดว่า “ขาดทุน” ของเรานี้แหลกคือเป็น “ผู้ได้ เป็นผู้กำไร” อาทมา ก็ว่ามันก็จบแล้วนะ ถ้าจะให้อาตมาพูดอีก ก็คือ อย่าว่าแต่ขาดทุนคือกำไรของเราเลย มา “สูญ” นี่

แหล่งคือสุดยอด มาเป็นคนสูญนี่แหล่ะ ไม่ต้องสะสมเป็นของตัวของตนเลย ไม่ต้องคิดขาดทุนหรือกำไรเลย มีเท่าไหร่ก็เอไปเลย มีเท่าไหร่ก็อยู่กับสูญนี่แหล่ะ (ท่านพ่อไทยเสริมว่า....ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีสันติภาพ แต่ทฤษฎีประยุกต์เป็นทฤษฎีสังหาร)

พระจะนั่นความจริงนี้ไม่ใช่ประชญา ไม่ใช่ความรู้ไม่ใช่แค่เหตุผลเดียว มันเป็นความจริงที่เป็นไปได้ แล้วมันก็มีสภาพซับซ้อนในเชิงของความเจริญด้วย แต่ชาวอโศกไม่ใช่ไม่เจริญ เจริญความเป็นอยู่ เจริญระบบวิธีการ เจริญสังคมที่มันอยู่กันอย่างเกือบถูกลเห็นใจ เข้าใจ อนุโลมปภิโลม อะไรต่างๆ นานาอีกเยอะ มันเป็นภาวะของมนุษยชาติแท้ๆ เป็นภาวะของสังคมแท้ๆเลย ที่จะเกิดสภาวะ จะเกิดองค์ประกอบของทั้งวัตถุรูป ทั้งความมาประชุมกัน มาประกอบกัน มาทำอะไรให้มันเกิดเป็นรูปเป็นร่าง สิ่งที่สำคัญใช้สอย เป็นสิ่งที่จะมีจะเป็นอะไรต่างๆนานา ไปจนกระทั่งครบถ้วนอย่างทุกด้าน ทางวัตถุไปจนกระทั่งถึงด้านพุทธิกรรม จนกระทั่งสำคัญของนามธรรม เป็นความรู้ลึก เป็นนามธรรมที่เป็นคุณค่าเป็นประโยชน์ หรือแม้ที่สุดเป็นนามธรรมที่เลียสละ เพราะจะนั่นมันจบที่เลียสละ

มนุษย์ถ้าเป็นคนที่เลียสละอย่างจริง และเลียสละได้อย่างไม่เหลือตัวตน ก็จบแล้ว! มนุษย์ผู้มาเลียสละจนไม่เหลือตัวตน ไม่เป็นของตัวของตน และมีระบบถึงขั้นเป็นสาธารณูปโภค ก็สำคัญกินสำคัญใช้ไปด้วยกันนี่แหล่ะ มันเหลือน้อยกินน้อย



กระเบียดกระเสียรกันไป เพราเราทำมันไม่พอ ก็ทำให้มันเพิ่มสิ มันมีมากเหลือเพื่อก็เจอก่ายไปเลย แต่อย่าไปหัดสรุยสร่ายทึ้งข้าง ไม่กระเห็นดีกระเห็น ไม่รู้จักดูแลอีกต่างๆนานา มันมีเงื่อนๆ มีงาน มีเงื่อนๆ เชิงอะไรมั่วอะไร เราจะต้องคึกขาดีกันน ให้เรียนรู้

แล้วให้ทำเป็นพุทธิกรรมของแต่ละคน จะเป็นพุทธิกรรมสังคม พุทธิกรรมมวลหมู่ เป็นรูปแบบ เป็นพุทธิกรรมเดียวกันๆๆๆ เหมือนกันคล้ายกันเป็นเอกภาพ ไปเรื่อยๆ ซึ่งมันเกิดอย่างนั้นจริงๆ อาทิตามันใจว่าระบบของพระพุทธเจ้าที่เป็นสัมมาทิภูมิแล้ว มันลงตัวแล้ว มันดีมากแล้วมันก็เป็นของจริงที่มันจะเกิดผลประโยชน์ต่อมนุษย์ โดยเฉพาะมนุษย์ที่รู้แล้วก็ต้องทำ

โลกทุกวันนี้ สังคมทุกวันนี้ มันเอาแต่รู้ แล้วมันไม่ทำหรือทำไม่เป็น แล้วมันไปตีราคากลางรู้ เอาเปรียบเอารัดสังคมนี่คือโลกที่เลื่อมไม่ยอมทุกวันนี้ ทั้งโลกเลย เพราะมันหลาดมั่นรู้ แล้วมันก็รู้กูณเณท์วิธีการที่เขาเชิงตลาด มาเอาเปรียบเอารัดซับซ้อน คนตลาดไม่เท่าก็เลยกลายเป็นเบี้ยล่าง เพราะฉะนั้น คนที่ไม่หลาดซับซ้อนที่จะไปเอาเปรียบแต่ทำเก่งกว่า คนตลาดที่เอาเปรียบได้มันก็กลับเกลื่อนความเก่งกว่า กดซี่ ออกรกูออกเกณฑ์ ใช้วาทกรรมใช้เชิงตลาดกลับเกลื่อนให้เป็นกรรมการให้เป็นผู้รับใช้สังคม ทั้งๆที่ผู้ทำนี่เหละ คือผู้สร้าง และเป็น

คนทำให้คุณกินคุณไว้

คุณเอาแต่รู้แล้วก็พูด ทำไม่เป็น ปลูกข้าวก็ไม่เป็น คุณรู้นะวิธีทำข้าว รู้หมดเลย แต่เวลาปลูกตามหยอด ให้ปลูกแล้วแต่เกี่ยวไม่เป็น เกี่ยวแล้วมาตักกินก็ไม่เป็น อย่าว่าแต่ทำ กินไม่เป็นเลย หุงก็ไม่เป็น จนทุกวันนี้เอาเข้าปากก็ไม่เป็น ต้องให้คนอื่นป้อนอีก มันมีพฤติกรรมนี้จริงนะ อาทมา ไม่ได้ พูดล้อยลม

เพราะฉะนั้นคนที่ทำเป็นนี่แหละ เราจึงมาเน้น เพราะฉะนั้นหลักการศึกษาของเรามี “ศีลเด่น เป็นงาน ชानุวิชา” เพราะฉะนั้นจะเชี่ยวชาญในเรื่องความรู้อะไรไปแค่ไหนก็ตาม แต่ให้มามาก “เป็น” จะรู้แค่ไหนก็ต้อง “ทำให้เป็น” ที่ภาษาในสังคมการศึกษา เรียกว่า “อาชีวะ” การศึกษาโรงเรียน หรือ วิทยาลัยอาชีวะ ไม่ใช่เป็นการศึกษาแต่เพียงความรู้ความคิด แต่ฝึกน้อยปฏิบัติบ้างน้อย ไม่ค่อยเป็น เสร็จแล้วก็ไปหลงลังเลริม พากรู้มากๆนี่แหละ ให้ราคาตั้งราคา กันอยู่ในสังคมนี้ ซึ่งมันผิด อาทมาบอกว่า มันผิด

เคยพูดมาตั้งนานแล้วว่า คนที่จบดอกเตอร์มา คุณได้เปรียบเขาแล้ว คุณได้เรียนดอกเตอร์ จบแล้วคุณก็รู้มากกว่าเขามาก พอมาเริ่มทำงานก็สตาร์ทต่างกัน เอาราคาเงินเดือนมากกว่าเขา ทำไม่ถึงคิดเอาเปรียบอย่างนั้น มากเกินไป ก็คุณได้เปรียบได้เรียนมา ได้รู้มา มาทำงานสตาร์ทก็ชั้นต้นเริ่ม

เงินเดือนยศเท่ากับคนที่ไม่ได้เรียนลี คุณรู้มากกว่าก็เจริญพาส
ชั้นอย่างเร็วเอง แต่นี่กลับมาตั้งกฎตั้งเกณฑ์เอง แล้วก็เอา
เปรียบไปเลย คนที่ได้เปรียบนี่เหละที่ไปเป็นคนคุมกฎเกณฑ์
อยู่ในสังคมโลกทุกวันนี้ คนที่ได้เปรียบเชิงปัญญาเชิงฉลาด ที่
จริงไม่ใช่ปัญญา แต่เป็นแค่ เป็นผู้คุมกฎเกณฑ์อยู่ทุกวันนี้

อาทิตย์บอกว่า กำลังจะแก้ไขประเทศ กำลังจะเห็น
ว่า นักศึกษา หรือการศึกษาอาชีวะนี่เหละจะพาสังคมไปรอด
คุณกำลังตาสว่างแล้ว อย่าไปงมงายส่งเสริมวิทยาลัย มหา
วิทยาลัยที่เขาแต่คิด เข้ากล่องเรียน อัดแต่ความรู้สารพัดรู้
แต่ทำอะไรไม่เป็น หยิบหอย หยียบซี่ไก่ไม่ฝ่อ ทุกวันนี้ ฟัง
แต่ความรู้เต็มสภา เต็มวงการการศึกษา มีแต่ความรู้ ทุกคน
พ่นแต่ความรู้ ให้ทำจริงๆเป็นไม่เป็นเท่าไหร่ ทำได้ไม่เท่าไหร่
สังคมมันไปไม่รอด

เพราะฉะนั้นถ้าเกิดปัญหาที่เห็นแสงสว่าง ว่า “อาชีวะ”
นี่เหละคือมนุษย์แท้ และโดยสิจจะเป็นผู้ไม่เป็นหนี้ด้วย ขอ
ยืนยันว่าพวกที่เป็นนักคิดนักธุรกิจ รู้ๆๆๆ และ-era คาดเพง
เป็นหนี้ พวกนี้เอาเงินทองค่าตัวฉ้อฉล โดยสิจจะแล้วเข้าฉ้อฉล
เป็นหนี้เป็นบาป พวกที่ “ทำเป็น” ตกลงไม่ได้ทำงานในระบบ
ไม่ได้เป็นข้าราชการ พากข้าราชการเกษยณแล้วได้บ้านญ แต่
พวกรรบการทำงาน ๖๐ ปีก็แล้ว ๘๐ ปีก็แล้ว ไม่มีบ้านญ แต่
เดียวตนี้มีเบี้ยเลี้ยงให้คนแก่ อัตราที่เลี้ยงคนแก่ให้ห้า-หกร้อย
ต่อเดือน แต่ไอ้ที่เอาไปห้าหมื่น หกหมื่น ห้าแสนหกแสน ยิ่ง

ตั้งองค์กรส่วนตัวแล้วเงินเดือนขึ้นที่เป็นล้าน ตั้งกฎเกณฑ์เอง หันนั้น ยิ่งเป็นบริษัทตนเองจะตั้งเท่าไหร่ก็ได้ ถ้าใครประท้วงก็ไม่ออกอาคนอื่นแทน ซับซ้อนอย่างนั้นตลอดมา

สรุปแล้วอาชีวะนี้เหลาดีแล้ว ถูกแล้ว

ของเราก็เป็นไปตามธรรม เรายากได้มหาวิทยาลัย เป็นแบบที่ไม่ใช้อาชีวะที่เดียว ก็ไม่ได้สักที่ ตอนนี้มาได้ วิทยาลัยอาชีวะ ซึ่งไม่ต้องบอกหารอก อาทมาทำมหาวิทยาลัยก็เป็นอาชีวะแน่ เพราะตั้งชื่อไว้แล้ว ว่า จาก“ศิลเด่น เป็นงาน ชานุวิชา” ไปเป็น “ศิลเครื่อง เก่งงาน ชานุวิชา” แล้วมาเป็น “ศิลเต็ม เข้มงาน สืบสานวิชชา”

ไม่ทิ้งงานหรอก จาก“เป็นงาน” ก็“เครื่องงาน” แล้วก็“เข้มงาน”เลย แล้วจะเป็นคนไม่เป็นหนี้ เป็นคนที่มีแต่ประโยชน์ มีแต่กำไร “กำไร”คือได้เสียสละ คนขาดทุนนั้นแหล่ คือคนกำไร จริงๆโดยสัจจะ “เป็นผู้เสีย”นั้นแหล่ คือ“เป็นผู้ได้” เป็น“ผู้ได้ให้” มีอะไร“ได้ให้”เข้าจริงๆเลยในโลกนี้ เป็นชีนเป็นอันเป็นวัตถุแห่งก้อน ได้ให้ มีพัฒนาระบบการทำงานเร่งงาน ให้คนอื่น รับใช้คนอื่นจริงๆ มีความคิดความอ่าน มีความรู้ก็ให้ให้ความรู้จริงๆเลย เป็นผู้ที่ให้เข้าจริงๆเลย นั้นแหล่คือผู้ได้ซึ่งมันเป็นสัจจะ ที่ถ้าไม่ใช้สัจจะของโลกตระอิริยะเหตุ เมื่อตอนอย่างในหลวง เป็นต้น และอาตมาด้วยก็ได้ที่เห็นสอดคล้องกัน มันเข้าใจไม่ได้เลย เห็นจริงเป็นจริงนี่ไม่ง่ายหรอก ยก!

พระจะนั่นคนที่เห็นจริงในเชิงปัญญา เห็นจริงเข้าใจ

จริงแล้ว มันเป็นปัญญาในเชิงรู้ รู้ๆๆ ถึงขีดหนึ่งเรียกว่าครั้ทรา ความเชื่อ อาตามาเบ่งเป็น ๓ ระดับ

๑. เชือถือ(ครั้ทรา) เชือถือธรรมดาสามัญ อย่างคนไทย นี่ก็เชือถือ นับถือศาสนาพุทธ ๙๕ เปอร์เซ็นต์ แต่ไม่ได้เชือฟัง เอาคิล ๕ ไปจับก็จะแล้ว ยิ่งอยู่สูงยิ่งโภหากเป็นไฟ อบายมุข เต็มไปหมดเลย อบายมุขตัวร้าย คือ กิน โง อาเปรียบ เอารัดไมรักซับกีซ้อน เห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ จัดจ้านเกินไป มันมากเกินไป อะไรมากนี้ เป็นต้น

๒. เชือฟัง(ครั้ทธินทรีย์) คือ คนที่เชือถึงขีด“ฟังแล้ว ทำตาม” เช่น พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่าฆ่าสัตว์ อย่าลักทรัพย์ นี่แค่ขั้นต้นนะ ทำให้ได้ ทำได้แล้วเชือฟัง ทำแล้วเห็นดีเลย จะมีปัญญาดีเลย ให้ถือคิล ๘ กิติฯฯ แล้วก็ถือคิล ๑๐ เป็น ลำดับๆๆ จริงๆเลย

๓. เชือมั่น(ครั้ทราพละ) คือทำแล้วได้ผล ก็จะเชือมั่น เลย

สรุปแล้ว กว่าคนจะเข้าใจ กว่าคนจะถึงขั้นครั้ทราที่ เป็นครั้ทธินทรีย์ ครั้ทราพละ ขึ้นมา เชือฟังมาจนกระทั้งถึง เชือมั่นได้ มันจึงไม่ใช่เรื่องธรรมดา แล้วพวกเราจะมีความจริง อันนี้ได้ ถึงขั้นครั้ทราขึ้นมา มากล้ำทิ้ง กล้าแสดงความมีของตน สิทธิของตน อกมารอยู่อย่างไม่เอาแล้ว เอาแค่นี้พอ สันโดษ

แล้วก็มามักน้อยลงๆ(อัปปิจจะ) จนกระทั้งอยู่อย่าง สบายเลย มีความรู้ความสามารถเท่าไหร่ ทำได้มากเท่าไหร่ ก็

ไม่คิดว่า เรายังได้น้อยกว่ารักให้หมด ให้เพื่อนให้ผู้ ให้ส่วนกลาง เสร็จแล้วก็บริหารกัน จะเอาไปจำหน่ายจ่ายจากเกือกุลคนอื่นต่อไปอย่างไรก็ตาม เยอะรับหนักถือปัญญาพวกเรา เดราพนับถือความคิดความเห็นพากเรา ที่จะบริหารทุกอย่างนี้ ทั้งชีวิตที่มาอยู่ร่วมกัน ทั้งชีวิตที่จะสะพัดเมื่อแก่ผู้อื่น แก่โลก แก่สังคม ก็ทำกันไปอย่างนี้

ข้อสำคัญไม่ต้องไปเบียดเบียนคนอื่น มีแต่พากเราเองนี่แหละ ใช้เลือดใช้เนื้อของพากเราเอง ที่ยังมีน้อยอยู่ก็ใช้ไปตามน้อยให้ได้ อย่าไปเกิดขัดข้อง และไปเป็นหนี้ มันขัดข้องมันก็ไปไม่ออก ไปไม่คล่อง ไปไม่ดี ก็ให้มันไปได้ โดยไม่ต้องไปเป็นหนี้มาแล้วก็หมุนไป ทำไปจนกระทั่งไม่ต้องไปเป็นหนี้ไม่ต้องไปเป็นหนุน

“หนุน” คือ ยึมกันมาใช้เป็นเงินหนุน “เกือ” มา ใช้คัพท์ของเราแทน

ถ้า “กู้” หมายถึง ไปกู้คนอื่น กู้คนนอกนี้เป็นการกู้แล้วจะต้องใช้ดอกเบี้ยหรือเป็นหนี้บุญคุณ เขาจะยึดบุญคุณกันแต่เราจะไม่ยึดบุญคุณกัน ไม่มีหนี้ทั้งที่จะต้องจ่ายดอกเบี้ยบุญคุณก็ไม่มี ไม่ติดใจ ไม่ถือ เราก็เลย “เกือ” ไม่ “กู้”

“กู้” คือมีดอกเบี้ยและมีบุญคุณ

“ส่วนเกือ” ไม่มีบุญคุณและไม่ยึดติดในบุญคุณ แต่ “บุญคุณ” นั้นมันเป็นเรื่องสัจจะ ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปจำ ไม่ต้องไปถือ

“เงินเกือบ” มาแล้วไม่ได้คืน เรายังเรียกว่า “เงินหนุน” ไม่ใช่ “เงินหนี้” ใช้เงินหนุน ก็คือใช้เงินที่ค้างอยู่ อาทมา ก็เอากาษามาตั้ง มากับภูมิปัญญาติ มากำหนด เพราะจะนั่นพากเราจะมีเงินเกือบอยู่บ้าง เงินหนุนอยู่บ้าง และก็จะต้องซื้อสัตย์ ไม่ซักดาบไม่มาทำเลวๆอย่างชาวโลก ซึ่งก็เป็นไปได้มาอยู่ทุกวันนี้ เงินกองกลางก็มี NPL หรือหนี้น่า ก็พอ มีอยู่เหมือนกัน ขนาดคนคัดๆมาแล้วในโศกยังมีหนี้น่าเหลือ ก็พยายามคัดเพื่อนี้ให้มาทำบานะ เปราะมาทำหนี้น่าอยู่ในวงการลัจจะนี้ ราคานี้น่าราคาทุจริตอภุคล มันแพงนะ

นี่ไม่ได้ชู เป็นเรื่องจริง คุณไปโกรเงินข้างนอกก็ปาปะระดับหนึ่ง แต่ว่ามาโกรเงินคนข้างในนี่ ปาปะแพงกว่ากันเยอะฉันเดียว กับ คุณจากน้ำมันถูกก็ปาปะขนาดหนึ่ง ถ้ามาจากพระอาริยะก็ปาปะแพงขึ้น แม้จะเป็นคนๆเดียวตามเหมือนกัน ยิ่งจากพระพุทธเจ้า ไม่รู้จะปาปะเท่าไหร่ คนเดียวเหมือนกันอย่างนี้เป็นต้น

เพราะจะนั่นคนที่เป็นอาริยะชั้นสูงเข้าๆๆ เช่น ชาโสดาก็ปาปะประมาณหนึ่ง คนเดียว呢นี่จะ จำกัดทาง ปาปะมากกว่าชาโสดา จำกัดทาง จำกัดทาง ปาปะยิ่งแพงขึ้นไปอีก จำกัดหันต์ ก็ยิ่งแพงขึ้นไปอีกตาม จำกัดพิธีสัตว์ก็ยิ่งสูงขึ้นไปอีก ปาปะซับซ้อนอะไรอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งผู้ที่จะรู้สึกจะความจริงก็เข้าใจได้ ผู้ที่ไม่มีปัญญาเข้าใจก็ไม่รู้จะไปบังคับได้อย่างไร

สรุปอีกที ชีวิตมนุษย์นั้น “ต้องทำ” “ไม่ใช่ “เอาแต่รู้”

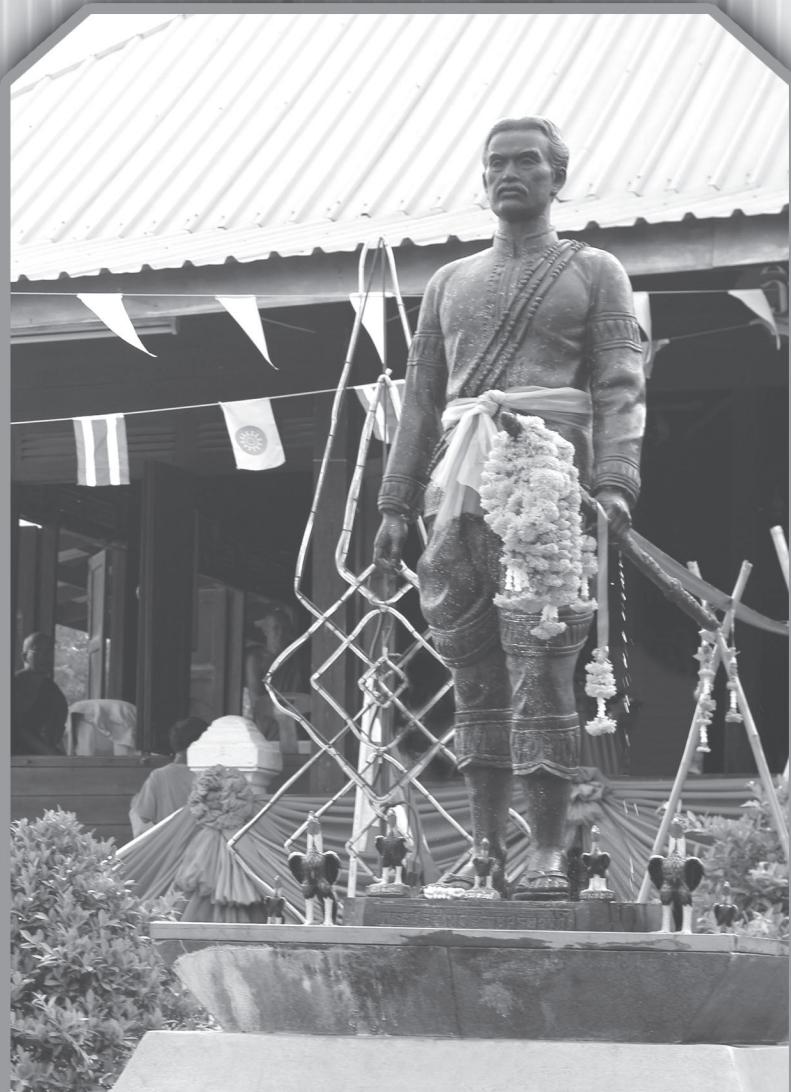
ทุกวันนี้ “ค้าความรู้” เล็ว “ใช้ความรู้” ไปเป็นเครื่องอาเบรี่บอา
รัดอย่างมากทั่วโลก เลิกได้แล้ว โดยสัจจะมันเป็นบาป เป็นหนึ่ง
ของมนุษย์ ไม่ได้พูดชู้ ไม่ได้พูดเล่นๆอ่าไร แต่ันแร่รองจริง
 เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้ อย่างประเทศไทยนี้เกิดรู้ขึ้นมาอย่างนี้ อาทما
ว่า วิเศษเลย หลายอย่างในประเทศไทยตอนนี้ คลื่นลาย ดีขึ้น
เยอะเลย

ตอนนี้เรามีงาน “ควระบูชาบรรพชนอุบลราชธานี”
แล้วมันก็มาลงตัวที่วันที่ ๕ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิด
ของอาทما ไม่ใช่วันเกิดหรือกิจกรรมนานา民族แล้ว กิจมา ๙๑ ปี
แล้ว กำลังจะถึงปีที่ ๙๒ กิจมาวันที่ ๕ แล้วก็มาจัดงานนี้วันที่
๕ อาทมาไม่ได้พยายามผลักดันจัดให้มันเกิดนะ มันเป็นของ
มันมาตามเหตุปัจจัย แล้วมาลงวันนี้ ซึ่งอาทมาเลี่ยงมาตลอด
จนกระทั้งจะไปจัดไก่ล้วนนี้ จริงๆวันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ
ไปจัดวันที่ ๙ มิถุนายน มันก็เลยไก่ล่าเลข ๕ พอดีงานนั้น
งานนี้มาผสมกัน อาทมา ก็พยายามลดลงแล้วให้พยายามไม่เอา
เลข ๕ ให้เป็นเลข ๖ เลข ๗ ไป ที่นี่พอกำหนดร้านบูชาพระธาตุ
ไว้แล้วเป็นวันที่ ๙ มันเลื่อนไปอีกไม่ได้ มันเป็นอดีตไปแล้ว
มันก็เลยถอยไม่ได้ ก็เลยต้องอาเป็นหลักในวันที่ ๙ เพราะฉะนั้น
พอ มีงานอื่น “วัน” มันก็ตันขึ้นมา

สุดท้ายเมื่องานนี้มาเติมทีหลังเป็น “วันเคารพบูชา”
มันก็เลยผนวก “วันนี้” เข้ามา ซึ่งบอกตรงๆอาทมาไม่มีเจตนา

และไม่ได้อยากให้เกิดตรงนี้ จะไปจัดวันอื่nmันก็มีเหตุปัจจัยของมัน มันเป็นวันเนื่องวันอโศกaramaticก็ตั้งแต่วันที่ ๖-๑๐ ซึ่งทำมาก็เป็นหลักคือข้างตายตัว งานนี้เข้าจะจัดก่อนก็เลยออกหวยวันที่ ๕ มิถุนา อารามาก็ไม่ได้เจตนา เกิดวันที่ ๕ กวันที่ ๕ แล้วมันก็มาบังเอิญเรื่องเกี่ยวกับสายเลือดสายเชื้ออะไรอิก วันที่ ๕ เป็นวันคล้ายวันเกิดอาตามา งานวันบูชา เคราะพสายเชื้อตระกูลอิก จะเคราะพเจ้าคำผง ควระบรรพชน เพื่อจะทำให้เกิดการรวม เกิดงานของสังคม เป็นความฉลาดของมนุษยชาติ เกิดงานมารวมตัวกัน เพื่อที่จะมาเมืองไร่จะดีก็เข้ามาช่วยกันทำสิ่งดี สิ่งไม่ดีก็มาช่วยเหลือ ก่อแรงงานมา รวม เอกความเห็น ความรู้มาทำ

โดยอาศัยชื่องานนี้ การตั้งบูกตาเวที การรำลึกถึงคนที่ทำความดี ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมมนุษยชาติมา มันก็เป็นสิ่งที่ดี ก็อาอันนี้มาเป็นเหตุปัจจัยในการที่จะจูงนำกันมา แล้วก็ให้ลูกให้หลานซึ่งก็สืบเชือลีบสายลูกหลาน หรือคนที่ไม่ลูกไม่หลานแต่เป็นชาวอุบลฯ ท่านเป็นเจ้าเมืองคนแรกของจังหวัดอุบลฯ สร้างเมืองอุบลมาด้วยเลือดด้วยเนื้อ สมัยก่อนด้วยเลือดด้วยเนื้อจริงๆ ไม่ตายในสนานมรบ ไม่ตายเสียด้วยการสร้างจังหวัดสร้างประเทศ สร้างหมู่บ้านมีรากแล้วแต่เดอะ แต่รอด ถ้าไม่รอดก็ตาย สมัยก่อนอย่างนั้นๆจริงๆ ทุกวันนี้บัญชาภันแต่อยู่ในห้องแอร์ กดปุ่มแล้วก็คนนี้คิดคนนั้นช่วยอะไรต่ออะไร พากเชิงเโนะกันมันซับซ้อนเอาเปรียบเอาด้อยอยู่อย่างนั้น ตัวเอง



ພຣະປຣະຖຸມາວວິຫານສູວີຍາໄລ

(ເຈົ້າຈຳເລັດ)

ไม่ได้เดือดร้อนนุ่น่วยอะไรเลย แต่ “ให้ญี่” เป็นอำนาจซับซ้อน ไม่ใช่อำนาจจริง แต่สมัยโน่นท่านเมื่ออำนาจจริง ท่านลงเรงออกหน้า อะไรต่างๆนานานี่จริง ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นสิ่งดีๆอย่างนี้ เราก็จะต้องมาเรื่องพื้นเตือน คนกัน ว่าอย่ามาใช้ความซับซ้อนอย่างประเภทสมัยใหม่นี้ อย่างนี้แหลมควรบูชา ท่านเป็นตัวอย่างเก่าที่มีสิ่งเหลือสืบทอดได้ ท่านเป็นผู้บุกเบิก เป็นอะไรต่างๆนานาจริงๆ มีพัฒนารมดีๆอะไร ก็มาสนับสนุน มากชาไร้ มาสืบทอดเอาไว้ อะไรต่างๆนานาเหล่านี้ เป็นต้น ก็เลยจะเกิดงานกัน ดำเนินกัน

“วัดหลวง”นี่เป็นวัดแรกที่เจ้าคำพงสร้างขึ้น เป็นวัดหลวงของจังหวัดอุบลฯ สร้างแล้วมาถึงทุกวันนี้ก็ยังอยู่ นอกจากยังอยู่แล้ว แม้แต่อัฐิธาตุของท่านก็อยู่ที่นี่ อยู่ในวัดนี้ แล้วเขาก็สร้างอนุสาวรีย์ของท่านขึ้นมา แล้วก็บรรจุอัฐิที่ไว้ในนั้น ก็อยู่ที่วัดหลวงนี้ หรือแม้แต่ Wat Tha Tung ที่เนื่องเกี่ยว กับท่าน จะเรียกว่าพิพิธภัณฑ์ ก็ถือว่ามีพิพิธภัณฑ์อยู่ที่นี่ หลายอย่างสืบเนื่องทั้งชีวิต ทั้งอะไรต่ออะไรของท่าน หลายอย่างอาทามาไม่พูด เพราะว่าบางทีท่านก็พรางๆอยู่บ้าง

สรุปแล้วก็เป็นงานที่เราจะทำให้มันเกิดเป็นพิธีการ เป็นความฉลาดของสังคมที่จะรวมตัวกัน รวมมาทำดีกัน มารักษาสิ่งดีกัน มาบูรณาการสังคมจังหวัด นี่เป็นวิธีการในองค์ประกอบอย่างนั้นอย่างนี้ ที่เป็นองค์ประกอบคิลป์ เป็น



composition ของการจัดรูปเรื่อง มีพัฒนารม มีตัวรูป ตัวแบบ มีตัวลี ตัวสรร ตัวเส้น ตัวแสง ตัวมนุษย์ ตัวดอกไม้ ต้นไม้ อิฐหินดินปูน ตัวอักษร ก็สามารถประกอบกันขึ้น

เรามีเรื่องเราก็เลยกะเจาเรื่อเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบคิลป์ เราจะปลูกแม่น้ำมูน แม่น้ำมูนนี่ อุบลราชธานี ได้พริอยู่แล้ว ก็จะทำเหตุเหล่านี้ และเราก็เป็นองค์ประกอบที่จะไปร่วมมือด้วย ก็เลยจะมี “ธรรมยาตรานานาบุญนิยม” มีขบวนแห่ของเรื่อ ก็จะทำไปตามประสานของคน มีการตกแต่ง มีการประดับประดา มีการรื่นเริงบันเทิง มีการทำอะไรขึ้นมาไปตามเรื่องของสุนทรียะของโลก ก็สามารถใช้ประกอบคิลป์เข้าไป ก็จะยาตราในท้องน้ำแม่น้ำมูนนี่แหละ แห่เรือไปจากบ้านราชฯไปวัดหลวง จากวัดหลวงกลับบ้านราช

แล้วก็ทำพิธีการบูชาคราวเจ้าคำผง ที่มีราชทินนามว่า “พระปทุมวรราชสุริยวงศ์” แล้วก็ยังมีกิจกรรมกิจการต่างๆ มีเสวนารื่อง “เหลียวอดีตเลอนาคต” มีการฉายวิดีทัศน์เรื่องราวสถานีโทรทัศน์เราก็จะถ่ายทอดสดไปด้วย ก็คงจะถ่ายทอดทั้งวัน เพราะจะถ่ายทอดหรือไม่ ก็สามารถทำได้ทันที โดยไม่ต้องหาสปอนเซอร์

งานนี้จะต้องไปถึงวัดหลวงป่าຍ ๓ โมง โดยมีธรรมยาตราจากชุมชนราชธานีอโศก ไปถึงท่าวัดหลวง

๑๕.๐๐-๑๕.๓๐ น. เป็นพิธีคราวบูชาเจ้าคำผง หรือพระปทุมวรราชสุริยวงศ์



๑๔๓.๓๐-๑๗.๐๐ น. เป็นการพบปะทักษาย ระหว่าง ลูกๆหลานๆของพระปู่ทุ่มฯมาร่วมกัน มีหลายสาย อายุร่วมกัน อาทิตย์ นี่คือ สาย “สุวรรณภูมิ”

เจ้าคำพงเป็นพ่อของเจ้ากุทอง “สุวรรณภูมิ” นี่เป็น นามสกุลที่ในหลวงพระราชทาน ก็มาจากการนำเจ้ากุทองนี้เหละ สุวรรณ คือ ทอง

กุ ก็คือ ภูมิ ส่วนสายอื่นๆก็มีอีกหลายสาย สายที่มา จากเจ้ากุทอง

เจ้าคำพงเป็นลูกพระตา อาทิตย์เป็น generation ที่ ๗ จะมาร่วมกัน มาเสนาภัน พนักงานกัน เพื่อที่จะร่วมกันทำสิ่ง ที่ดีให้เจริญงอกงามขึ้นมา โดยอาศัยถินที่ จ.อุบลฯ คนที่จะ มีชีวิตอยู่ในจังหวัดอุบลนี้อีกต่อไป หรือผู้ที่รักถินรักที่

๑๗.๐๐-๑๗.๑๔ น. นายวีดีทัศน์ผ่านจอ L.E.D จอ ใหญ่นี้เลย

๑๗.๑๔-๒๐.๐๐ น. รายการเสวนาเรื่อง “เหลียวอดีต และอนาคต” ซึ่งจะมีผู้ร่วมสายทั้งนักประวัติศาสตร์ นักการศึกษาหลายคน เจ้าอาวาสวัดหลวง รวมทั้งตัวอาทิตย์ งานนี้มีโรงบูณามั่งสิริรัตน์ที่วัดหลวงด้วย

นี่ก็เป็นงานที่เกิดขึ้นในวันที่ ๔ มิถุนายนนี้ ส่วนงาน วัดหลวงที่จะจัดเป็นงานประจำปีอยู่แล้ว คือวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันที่สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก(รัชกาลที่ ๑) สถาปนาเจ้าคำพงเป็น“เจ้าเมืองคนแรกของเมืองอุบล” เมื่อเรา

ได้ร่วมวันที่ ๔ มิถุนายนแล้ว วันที่ ๑๖ กรกฎาคม เรายังคงต้องไปร่วมอีก เพื่อที่จะลีบسانให้มีประโยชน์ต่อสังคมมนุษยชาติ

การที่จะไปลีบسان มีงานมีพิธีการอะไรขึ้นมา เป็นความคาดของมนุษย์ งานพิธีการ ไม่ว่าจะเรียกว่างานประเพณี งานประจำปี งานสังสรร งานอะไรก็แล้วแต่ มันคือการรวมคนเข้ามา เพื่อที่จะร่วมรู้ร่วมคิด ไม่ใช่งานเหลวไหล ทุกวันนี้มันเป็นงานเหลวไหล มาเมามากิน เอกอะเช่นมหัศจรรย์ ดีไม่ดี เอาระบ้าปีมาเต็ม อะไรก็แล้วแต่ หนักเข้าก็ละเอียดกว่านั้น เลร์จแล้วก็เลิกกันไป นั่นเป็นพวกผีมาชุมนุมกัน เรียกว่างาน “meeting” แล้วก็จะรวมผู้มาปล่อยประตกันหลายๆ หยาบเท่าไหร่ก็ปล่อยกันไป งานแบบนั้นก็เกิดอยู่ในสังคมเหมือนกัน

อาทิตย์มาแต่ก่อนก็เคยจัด“meeting”แบบนี้ แต่ก็ไม่ได้เลวร้าย เละเทะอย่างนี้ รวมตัวกันมา แต่ก็ไปสนุกรื่นเริงกัน แค่กินแค่ลูก แต่ไม่ได้หยาบคาย ไม่ได้อ่านจาร ไม่ได้อะไรมากมายถึงขนาดนี้ ก็มาเห็นที่หลังเหมือนกันว่า มันก็แค่กินแค่ล่น บำเรอกิเลสดาวดึงส์กันไป แค่นั้นเอง ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร แต่ถ้ามาชุมนุมกันแล้ว มีการร่วมคิด ร่วมอ่านร่วมสร้างสรร ร่วมกันทำประโยชน์ให้แก่สังคม ต่อมนุษย์ หรือเป็นไปเพื่อความลงทะเบียนคลาย เป็นไปเพื่อละกิเลสได้ นั่นแหลกการมาชุมนุมแล้วมีประโยชน์ ซึ่งเรามุ่งหมายที่จะนำโอลด์ทิพย์ ที่จะไปให้เกิดลงทะเบียนคลายกัน แทรกเข้าไปในชุมชนตลอด

อันนี้เรاجัดที่วัด วัดมีหน้าที่อยู่แล้ว ที่จะทำให้คนละหน่ายคลาย กิเลส ให้กิเลสเจ้อจากหรือดับไปให้ได้ นี่เป็นหน้าที่โดยตรงอยู่แล้ว แต่เราก็อาจตั้ยทางสังคมที่มีองค์ประกอบคิลป์ มีรูปร่าง มีเรื่องราว แม้ที่สุดมีสุนทรียคิลป์ต่างๆ มีการสนุกเพลิดเพลิน มีการกินการเต้นบันเทิงของเรามีสมควร เป็นองค์ประกอบ พอมีสมควร ไม่ให้มันเลอะเทอะมากเกินไป ก็ทำ

อาทมาเองทำงานนี้ ก็ขอบอกตรงๆว่า ไม่ได้ทำงาน เพื่อที่จะมาล่าลากยศสรรษฐิณ หรือโลภกิยสุข หรือเพื่อที่จะ ต้องการเป็นคนดังคนเด่น มีอิทธิพลมีอำนาจอะไร ไม่ได้ทำเลย เป็นเรื่องพูดจากใจจริง คนไม่เชื่อก็ได้ เป็นธรรมด้า อาทมา บังคับให้ใครไม่เชื่อ หรือให้เชื่อ ไม่ได้หรอ ก็จะเชื่อก็เชื่อเอง ใจจะไม่เชื่อก็ไม่เชื่อเอง ทั้งนั้นแหละ

ส่วนคนที่จะเชือบ้างไม่เชือบ้าง หรือจะเชืออย่างเต็มใจ นั่นก็แล้วแต่ความจริงใจของแต่ละคน เท่าที่ภูมิปัญญาของผู้นั้นมี ไม่มีใจจะบังอาจไปจัดการกับจิตใจของใครๆได้หรอ

อาทมาไม่ได้คิดว่า อาทมา มีภูมิปัญญามากมาย มี ปัญญาที่จะไปทำอะไรยิ่งใหญ่มากมาย แต่ก็มีเท่าที่ตัวเองมี ซึ่ง หลายคนก็พูดว่ามีไม่น้อยหรอ อาทมาพูดในเชิงความรู้สึก ของอาทมา มาแต่ไหนแต่ไรว่า อาทมาไม่เคยคิดว่า อาทมาใหญ่ อันนี้เรื่องจริงเลย อาทมาคิดแต่ว่า อาทมา มีอะไรที่จะต้องทำ ก้าวหน้าไปอีกๆ อีกตั้งเยอะ อาทมา ก็พากเพียรของตนเอง อันนั้นเป็นประโยชน์ตน และอาทมา ก็เห็นจริงว่าต้องทำอันนั้น

ส่วนอันอื่นคนอื่นเขาจะเห็น เขาจะยกให้ มันเรื่องของเขาก็จะยกให้ เรายังมีหน้าที่รับหรือปฏิเสธ ไม่มีหน้าที่เรียกร้อง เพราะฉะนั้นาตมาจะไม่เรียกร้อง ใครเลามาให้ ก็มีหน้าที่รับบ้างกับปฏิเสธ เป็นอย่างนั้น อาทิตย์ว่าอาทิตมาประพฤติอย่างนั้นนะ อาทิตมาว่า อาทิตมาไม่เรียกร้องว่า “แหม....ทำไม่ดี ทำไม่ดีให้ดัน” อาทิตมาว่ามันน่าอาย อาทิตมาจะไม่แสดงออกอย่างนี้ หรอก

เพราะฉะนั้นในการทำงานอยู่ทุกวันนี้นี่ อาทิตมาก็มีแต่เพียงว่า อาทิตมามีหน้าที่ “หน้าที่แสดงความจริง” มีคุณามาให้มีอนาคตว่า อาทิตมาทำยังไงได้ผลอย่างนี้ๆ

อาทิตมาไม่เก่งอะไรหรอก อาทิตมารู้สึกว่า อาทิตมาทำความจริงให้ปรากฏ ทำแต่ความจริงให้เกิด มีความจริงเท่าไหร่ กับความจริงไปให้หมดๆ และมันได้ความจริงนี้มาได้อย่างไรกับวิธี ก็ทำงานอยู่เท่านี้ บอกวิธีได้ความจริงมาอย่างนี้ๆ มันยังมีความจริงที่อาทิตมาไม่รู้อีก อาทิตมาก็พยายามพากเพียรที่จะรู้ให้ถึงความจริงขึ้นไปอีกเรื่อยๆ แล้วอาทิตมาก็มาทำงาน ทำงานเพื่อให้คนมาได้อันนี้ ให้ได้อย่างนี้ เช่น เลี้ยஸลัจจิงๆ ไม่มีอะไรตอบแฝง อาทิตมาว่าอาทิตมาดูใจตัวเองเป็นอันใจตัวเองออก ว่าเรามีอะไรตอบแฝงไหม เพื่อตัวเพื่อตนเพื่อเอาเปรียบเอารัด มันมีไหม อาทิตมากว่าอาทิตมาไม่มี ก็อ่านความจริงนี้ แล้วก็บอกความจริงนี้ อะไรที่ไม่จริงก็ไม่เอา มันผิด มันบ้าป น่าอายด้วย อาทิตมาก็ไม่ทำ มันก็เป็นเรื่องของ

อาทิตย์ ใจจะเชื่อ ก็เชื่อ หรือไม่เชื่อ ก็ไม่มีปัญหาอะไร

เพราะฉะนั้นาตมจะทำงานหรือร่วมทำอยู่นี้ จะเป็นเรื่องที่เราจะไปเอาประวัติศาสตร์มาอียนยัน เพื่อเป็นเหตุปัจจัยในการทำงาน อันมีที่มาที่ไปกัน ทำต่อๆกันไป เพราะฉะนั้นาตมก็จะมาร่วมทำในเรื่องนี้ มีความรู้ความสามารถ จะสืบสานอย่างไรได้เท่าไหร่ก็ร่วมไป ใจจะมาร่วมก็ต้องนึก กำลังรวบรวมผู้คน รวบรวมผู้ที่จะมาเห็นด้วยเห็นดิگัน มาช่วยกันทำ เพื่อกิดประโยชน์ส่วนรวม กิดสิ่งดีๆขึ้น เพราะทุกอย่างมันเกิดขึ้นมาแล้วมันก็ต้องไป ใจที่ต้องไปแล้วมันก็ไม่มีแล้ว ยึดเอาไม่ได้แล้ว ก็เหลือเพียงประวัติศาสตร์ ที่จริงความจริงมันไม่มีอะไรมาก็อแล้ว มีแต่ประวัติศาสตร์ สิ่งที่เป็นความรู้ ที่บันทึกไว้

“ประวัติ” ก็คือสิ่งที่บันทึกไว้ จำได้อยู่ เดียวโน้มน้าว เครื่องมือเทคโนโลยีบันทึกไว้เป็นความจริง ที่จริงมันไม่เหลืออะไรแล้ว แต่มันเป็นความจริงที่ควรนำมาสืบสาน เอามาทำให้เกิดขึ้นไว้ เพราะเป็นประโยชน์ต่อสังคม และที่สำคัญคือ “ของแต่เดิมที่เข้าเป็นกันได้กันนี้แหละ” ท่านเจ้าเมืองหรือผู้ที่ร่วมงานในยุคโน้น ท่านทำสิ่งดีๆเอาไว้ มันเดี๋มันเสียสละ มันเป็นจริงเป็นจริง เป็นเลือดเป็นเนื้อ เป็นพุทธิกรรมที่เห็นแก่มวลมนุษยชาติแก่ปวงชน ยิ่งกว่าเห็นแก่ตัวแล้วก็ซับซ้อน เอาเปรียบเอารัดโดยหลอกโดยอะไรมันนี่ อันก่อนนี้มันดีกว่าเยอะเลย มันควรจะเอาไว้ก็ตามที่ไว้ มาประกาศไว้ให้รู้กันว่า

ให้มาทำอย่างนี้อย่าไปทำอย่างสมัยนี้เลย

คนสมัยนี้มันปลื้นปลื้อน มันหลอก เล่ห์เหลี่ยมซับซ้อน เ酵อะ อันนีอาตามาว่า มันต้องเอามากล่าวมายืนยันว่า “**จนบางคนไม่เชื่อว่า ยุคนี้จะมีคนดีๆอย่างนี้**” เราก็จำเป็นจะต้อง เอกชนจริง ที่มีประวัติมีอะไรมาบินยั่น มีพัฒนาระบบที่เหลือมา อ้างมาอิงมาอ้างไรด้วย อย่างนี้ต่างหากที่เราทำ ที่เราเจตนา ความจริงที่เป็นพัฒนาระบบจริงมันผ่านไปหมดแล้ว แต่มันเป็น ประวัติจำได้ มันเป็นความรู้ที่จะนำมาใช้รักัน แล้วก็นำมาใช้คน ประพันธ์ให้จริงอย่างนี้ ความจริงนั้นก็จะมีกันในปัจจุบันนี้แหละ และจะเป็นเหตุปัจจัยที่จะต่อเนื่องลีบเนื่องกันเป็นความจริงได้อีก

เพราะฉะนั้นความจริงที่จะเกิดนี้ เกิดที่ปัจจุบัน อดีต ไม่มีความจริง พอมาก็เกิดที่ปัจจุบันแล้ว มันมีพลังที่จะสืบทอด ไปถึงอนาคตไปเกิดความจริง เพราะฉะนั้นความจริงจะมีได้ใน ปัจจุบันกับอนาคต ความจริงที่เกิดแล้วเป็นอดีตนั้น ไม่มีแล้ว หายไปแล้ว เหลือแต่ความจำกัดความรู้ เพราะฉะนั้น ครรภ์ไปม อยู่กับ“ความเป็นอดีต” ไม่เอารั้วอย่างมาเป็นสิ่งเรียนรู้เท่านั้น ไป“ยึด”เป็นความจริงมีจริงเป็นจริงคนนั้นยังไม่มีปัญญาพอที่จะรู้ แปลไทยเอาเอง

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้พิสูจน์ ให้มั่นใจ ปัจจุบัน เพราะความจริงมันจะ“เกิดปัจจุบัน” อดีตมันไม่ใช่แล้ว เพราะฉะนั้น ครรภ์ไปนั้นหลับตา แล้วก็ฝึกฝนกันที่“ความจำ”ใน “ความจำ” แล้วจะให้เป็นให้สำเร็จใน“ความจำ”เท่านั้น มันอยู่

ในภาพของ “ความไม่จริง” พระพุทธเจ้าจึงไม่เอา “อดีต” มันไม่มีลิทธิ์ที่จะเป็น “ความจริง” ได้อีกแล้ว เพราะขณะนั้น “จริงๆ ก็คือ “ปัจจุบัน” แม้ “อนาคต” ยังจะมีลิทธิ์เป็นความจริง” ได้ เมื่อมันเดินทางมาถึง แต่ “คราวไปมอญ” กับ “อดีต” นั้นว่ามันจริง คนนั้นยังไม่มีความรู้ ไม่มีปัญญา ยังไม่มีความเข้าใจที่จะรู้จริงๆ ภาษาไทยเรียกว่า “ยังง่อยู่” คระจะยัง “ไม่เลร์จก” แล้วไป

เช่น อาทماจะยกตัวอย่างให้ถึงๆ กัน อีกน า เคยถามว่า อาทมาเป็นพระสาวีบุตรมาเกิดหรือเปล่า? อาทมา ก็บอกว่า “อาทมาใช่” อาทมาเป็นพระสาวีบุตรมาเกิด คนก็ เลยนึกว่าอาทมาความจริงคือ คนคนหนึ่ง แม้ชื่อสาวี ก็เลยได้ ชื่อว่า **สาวีปุตโตร** และวิมาเป็นพระอัครสาวกเบื้องขวาของ พระพุทธเจ้า คนนั้นแหลกคืออาทมา อาทมาก็บอกว่า ดินน้ำไฟломแห่งนี้ กับดินน้ำไฟломที่เป็นตัวรูปร่างของพระสาวีบุตร ยุคโน้น เป็นคนละอันกัน เขา ก็บอกว่าอาทมาอาวิญญาณมาเกิด วิญญาณคือราตรี

“ราตรีตัวอดีต” ที่มันดับไปแล้ว ก็ดับไปแล้ว แต่ “ราตรีอันที่ยังเหลืออยู่นี้” มันก็เป็น “ความจำ” จำได้เป็นประวัติ และ “ประวัติ” นี้คือนามธรรม ซึ่งแปรเปลี่ยนได้ง่ายมาก แปร ปรวนได้ง่ายมาก เพราะขณะนั้น “นามธรรมใด” ที่ได้สำทับ ยังให้มันแห่น ให้มันอยู่นาน ให้มันอยู่ได้ มันก็นานมา แต่จะนาน หรือจะช้า หรือว่าจะเร็ว ก็ตามใจ ความหมาย ก็คือว่า “ความรู้ นั้นคืออะไร” ถ้า “ความรู้” นั้นมันก็ไม่ใช่ของใคร ความรู้นี้ที่

อาทิตย์ได้มา ไม่ว่าจะเป็นพระสารีบุตรได้มา “ของใคร” ถ้าเรา จะบอกว่าของนั้น“ของใคร” ก็เป็น“ของพระพุทธเจ้า”

พระพุทธเจ้าเป็นต้นทางต้นธาตุธรรม พระพุทธเจ้า องค์ไหนก็เป็นต้นทางต้นธาตุธรรมพระพุทธเจ้าองค์ที่ผ่านไปแล้วก็จะ พระพุทธเจ้าองค์ไหนที่เป็นปัจจุบัน กองค์นั้นเหละเป็นเจ้าของ “สัมมาสัมพุทธะ” องค์ที่ปรินิพพานไปแล้ว หมวดสิทธิ์แล้ว

แต่เม้นสำคัญตรงที่ว่า “ของพระพุทธเจ้าองค์ที่หมวดสิทธิ์ ไปแล้ว” มันอันเดียวกัน เหมือนกัน ตรงกัน ไม่มีผิดเพี้ยน เลย กับ “พระพุทธเจ้าองค์ต่อมา” “อันเดียวกันเหมือนกัน ออย่างเดียวกัน” แต่ “คนละอัน” ของพระพุทธเจ้าองค์นั้นก็ ไปแล้ว เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าองค์นั้นไปแล้ว แต่เมื่อัน เดียวกัน คนก็เลยฟันฝีปากว่า “อันเดียวกันนี้” ของพระสมณโคดม กับของพระกัสสปพุทธเจ้า “อันเดียวกันไหม” เพราะของ พระกัสสปะก์ทำลายไปแล้ว แยก H_2O ไปแล้ว ส่วนอันนี้เป็น ของพระสมณโคดม “อันเดียวกันแต่ไม่ใช้อันเดียวกัน” เพราะ ฉะนั้น คุณจะบอกว่า พระสมณโคดม คือพระกัสสปะมาก Ged ได้ไหม? ก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ใช้ภูมิเช่นเดียวกับของพระสารีบุตร เพราะถ้าบอกว่าพระสารีบุตรคืออาทิตย์ ก็ต้องบอกว่าพระกัสสปะคือ พระพุทธเจ้าสมณโคดม

(พ่อท่านหันไปพูดกับท่านพ่อไทย.....ถ้าจริงๆแล้วผมไม่ใช่ พระสารีบุตร เพราะผมพัฒนาไปอีกอันหนึ่งไปแล้ว จะว่าไปแล้ว)

เพราะฉะนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งลึกซึ้ง ว่าความจริง“จริง”อยู่ใน

ปัจจุบันนิดเดียว ผ่านปัจจุบันไปแล้ว “หมวดจริง” แต่เราจะอาศัยจริงทุกจุด “อนาคต” คือสิ่งที่เดินทางและมีอยู่ อนาคตเดินทางมาถึงปัจจุบัน ก็อยู่กับปัจจุบันไป อนาคตเดินทางอยู่ไปเรื่อยๆ “ไม่ถึง” เมื่อไหร่มันก็เป็น “อนาคต” “ถึงเมื่อไหร่ก็เป็น “ปัจจุบัน” ทุกตัว ผ่านไปก็หมวดแล้ว

แต่อดีตก็มีประโยชน์ที่เราจะเอามาใช้เป็นฐานการศึกษาการเรียนรู้ ว่าอะไรเดิมหรือไม่ดี อะไรร่วนติดก็เป็นตัวอย่าง เพราะจะนั่นคนเราвлัด ถ้าเรียนอดีตก็อยู่ไปยึดมั่นถือมั่นว่า เป็นของมีอยู่ มันไม่มีแล้ว แต่เราสามารถรู้ได้ เอาที่ดีๆๆ ที่ไม่ดีเอาออกไปให้หมด ไม่ให้เกิดในตัวเราเลย อันนี้ต่างหากล่ะ

เพราะจะนั่นความจริงนั้น คือ มีจริงในปัจจุบัน ถ้ามันยังมีอยู่ในปัจจุบันต่อไปไม่หยุด มันก็เป็น “ความจริง” ต่อไปในขณะปัจจุบันเท่านั้น และทำให้ดียิ่งๆขึ้น เพราะจะนั่นอาตามารักษาความจริง รักษาความดี ที่อาตามาว่า “อันนี้ดี” อาตามาก “เอาไว้เป็นจริง” “จริง” มันก็จะมีอยู่ในปัจจุบัน ที่มันไม่เด็กไม่เอาๆๆ ไม่ให้เกิดอีก เราก็รักษาอันนี้ไว้

ความจริงจึงมีสิ่งที่ดีและมีทุกปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันมันลืบต่อ(สันตติ)ต่อไปเรื่อยๆ มันก็มีจริงไปเรื่อยๆ มันก็ต่อไปถึงในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ ถ้าคุณยังศึกษาไม่ได้ คุณล้างอารมณ์ที่เป็นสุขเป็นทุกข์ไม่ออกจากจิตหมด คุณก็ยังมีสุขมีทุกข์เกิดอยู่ในจิตตลอดเวลา มันอาจจะปวดหัว เต้น มันยังมีอยู่ จนคุณไม่ต้องมีสุขไม่มีทุกข์ อาการสุขอาการทุกข์

มันไม่เกิดในจิตคุณเลย จิตคุณก็ปราศจากอารมณ์สุขและทุกข์ ดี-ชั่ว นั้นแหล่คือจุดความเป็นอรหันต์ เป็นนิพพาน “ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์” ไม่มีชั่วไม่มีดีในจิตตน แต่รู้แจ้งภาวะเหล่านั้น อาศัยภาวะนั้นาที่ควรที่สุด ตีที่สุดแค่ในปัจจุบัน ทุกปัจจุบัน ปัจจุบันเท่านั้น “มี” ผ่านไป “ไม่มี” อันนั้นยังสูงลึก ซึ่งกว่า “ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์”

พระจะนั่นในสิ่งที่ดีสิ่งที่ชั่วนี้มันเป็นองค์ประกอบ ส่วนตัวเราเองคือสุขคือทุกข์ คนชั่วที่มันนี่กว่ามันน่าได้น่ามีน่าเป็น มันยังทุกข์เลย เพราะจะนั่น “ชั่ว-ดี” เอาออกก่อนเลิกก่อน แม้ คุณจะไปหลงชั่วว่าสุข หลงดีว่าสุข มันก็ยังมีสุขอยู่นั้นแหล่

สุดท้ายเม้เตเด็ก “ไม่สุข” ทุก “เอาออกก่อนเลย” แม้แต่ “ดี” คุณยึดดีได้ดีแล้วก็ว่า “สุข” มันยังเป็นอุปกิเลส เพราะ จะนั่นอาการที่ “สุข” หมดไปในจิตเลย ถ้าคุณทำได้คุณก็หมด หมดอนาคต “ไม่มีแล้ว

พระจะนั่น “อดีต” จะเกิด เพราะ “สุข” อันนี่ลั่งสม-era ไว้อีก หรือ “ทุกข์” อันนี่จะลั่งสมไว้อีก “ไม่มี” เมื่อ “ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์” แล้ว “อดีต” ก็ “ไม่มี” ก็เกิดในปัจจุบันได้อีก เพราะ “อนาคต” ก็ยัง “ไม่มี” ก็เกิดอีก แล้วจากจุดนี้ มีแต่ “ทุกปัจจุบัน” เท่านั้น นี่เป็น “จุดลำคัญที่ พระพุทธเจ้าค้นพบลัจธรรมทางนามธรรม”

อ่านอารมณ์นี้ออก อาทมาจะได้อาศัยอธิบายในโอกาส ต่อๆไป ถึงอารมณ์ว่าสุขว่าทุกข์นี่แหล่ ซึ่งสุขทุกข์นี่ท่านใช้ชื่อ เรียกว่า “เวทนา” อารมณ์หรือความรู้สึกมันสุขมันทุกข์ ถ้า

“อ่าน” อันนี้ไม่ได้ “ไม่มีสิทธิเป็นอรหันต์” จะว่าไปแล้วตั้งแต่ เริ่มต้น ไม่มีสิทธิเป็นอาริยะโสดาบันก็ด้วย แต่โสดาบันนี่ สุขทุกข์อย่างหมายๆ แล้ว เลิกสุขทุกข์หมายๆ กับเหตุปัจจัย หมายๆ ได้ เหลืออะไรเด้อเหลือสูงๆขึ้นไปอีกเท่าไหร่ๆ ก็ค่อยๆ ไล่ขึ้นไปตามลำดับ

อาทิตย์มาเรียนนี่ หรือว่ามาทำงานในสิ่งนี้สภาพอย่างนี้ แล้วก็จะทำต่อไป ในชีวิตนี่ที่จะมีอายุยาวยืนไป จะพยายามรักษาพากเพียรให้มีอายุต่อไปอีก อาทิตย์ก็บอกอีกว่า อาทิตย์ไม่ได้ทำเพื่อที่จะได้ลาก ยก สรรเลริญ ให้คนมายกย่องชมเชยให้ได้รับความนับถืออะไร ก็ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะอยู่สู่สุขภาพ หรือความเป็นอัตตา อาทิตย์ศึกษา อาทิตยว่า อาทิตย์อัตตา ๓ แล้ว ไม่สร้างอัตตาให้ตนเองอีก แต่อัตตาคืออัตตัน ที่จะอาศัยเท่านั้น ก็ลักษณ์เต่าว่าอาศัย ไม่ได้ยึดว่าเราต้องได้ต้องมีต้องเป็น ต้องประคบประหงมอะไรไว้เกินการณ์

เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ ยังซึ่พเพื่อมีชีวิตไปอยู่ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อัปปติภูจัง อนายุหัง” คือ เราไม่พักเราไม่เพียร นี่คือผู้เข้าขามโอมะได้แล้ว

“เราไม่พัก” ก็คือ เพียร(อัปปติภูจัง)

“เราไม่เพียร” ก็คือ เราพัก ถึงเวลาควรพักเรา ก็พัก (อนายุหัง)

จริงๆแล้วชีวิตก็มีเท่านี้เองในมนุษย์ อย่างอาทิตยว่า อาทิตมาเข้าใจอันนี้อย่างชัดเจน และอาทิตย์อยู่อย่างไม่พักไม่

ເພີຍນີ້ແລະ ແຕ່ເພີຍຮມາກກວ່າພັກ ເພົ່າວ່າເວລາຄນີ້ ມັນ “ເພີຍ” ໄດ້ມາກກວ່າ “ພັກ” ມັນໄມ້ມີປັນຫາຂອງໄຮທຣອກ ເຮັດວຽກຕ້ອງ ມີຊີວິຕອຢູ່ເພື່ອງານີ້ ເພື່ອອັນນີ້ ແລະເພື່ອສ່ຽງຄນ ທີ່ເພື່ອໃຫ້ ດັນເປັນຜົນດີທີ່ອາຕມາໄດ້ມາຈາກພຣະພຸທົທເຈົ້າວ່າ ດັນທີ່ຈະເປັນ “ມະນຸ່ຍໍອຸຕຣກຸຖວິປ” ເປັນຄນອຍ່າງນີ້ ເປັນຄນອຍ່າໃນໂລກເໜີ ເປັນຄນທີ່ເປັນຄຽງຂອງໂລກ ທີ່ເປັນກຸຽງຂອງໂລກ ເປັນກຸຽງໜີດອຸຕຣະ ຊົນດົມໂລກແຕ່ໄໝໄໝໄດ້ຕິດໂລກ ໄໝໄໝໄດ້ໂລກ ໄໝໄໝໄດ້ເຄາໂລກກັບເຂົາ ໄໝໄໝໄດ້ວັນໆໄປກັບເຂົາ ຂັດເຈນ ຈະຮ່ວມດ້ວຍກີ່ວ່າມດ້ວຍເຫດຸປ່ຈັຍ ເຈຕ່າ ຮ່ວມໄດ້ແລ້ວກົຈບ ໄໝໄໝໄປຕິດ ໄປີ່ດ ໄປີ່ອໄປລາ ໄປເອາ ອະໄຮດ້ວຍ

ສຽງແລ້ວທີ່ອາຕມາທຳງານອຍ່ຳຕອນນີ້ ກົດຍືນຍັນວ່າ ແມ່ ແຕ່ຈະໄປເອື້ມເອົ້າເກື້ອກວ້າງອອກໄປສູງານກັບຈັງຫວັດ ກັບວັດຫລວງ ກັບປະຊາຊົນທີ່ໄໝໃຊ້ເປັນຫາວ່າໂສກທີ່ເດືອນ ກົດເພື່ອທີ່ຈະສືບສານ ເລີມສ່ຽງໃຫ້ເກີດຄົນໜີດນີ້ແລະມະນຸ່ຍໍອຸຕຣກຸຖວິປນີ້ແລະຕ່ອໄປ ໃຫ້ແກ້ໂລກອຶກ.....

* เม็จจะสะลมกิ่งไม้มากมายปานได
ก็ไม่เชื่อว่า เรามี“ต้นไม้”
ฉันได

เม็จจะสะลมคนดีได้มากมาย
แต่ต่างก็ไม่พยายามปรับปรุงตน
ให้เข้ากันด้วย....พุทธิกรรม-กิจกรรม-พิธีกรรม
จนกระทั่งสามารถกันเข้ากันได้อย่างดี มีเอกลักษณ์
ก็ไม่เชื่อว่า “บุญนิยม” ที่สมบูรณ์สมดุล
ด้วยอิสรเสรีภาพ-กราดราก-สันติภาพ-
สมรรถภาพ-บูรณะภาพ
ฉันนั้น.

(๑) พ่อครุสมนະโพธิรักนธ.

๓๐ ม.๑. ๒๕๓๖



“ ครูก็ตาม ได้ยินจากที่พูดๆกันมา ว่า...

อาทิตย์เป็นเชือสายรุ้น ณ ของเจ้าเมืองอุบลฯ เจ้าคำผง
หลายคนอาจจะนึกไปว่า ที่พูดอย่างนี้เป็นการอวดอ้าง
อาทิตย์อยากจะอวดตัวอวดตน ว่า สีบเชือสาย
และคงมุ่งหมายอย่างให้คนมานับถือ
มาเดารพ มายaygı่อง อะเรอย่างนั้น
แล้วอาทิตย์จะได้โก้ ได้หู ยิ่งใหญ่
เป็นคนลำดับ อะเรไปอย่างนั้น

ก็ขออภัยนั้นว่า

จิตใจที่อยากระได้อำมสต่างๆอย่างนั้น
ไม่มีในจิตใจของอาทิตย์เลย

อาทิตย์ดูขึ้นมา เพื่อเป็นเหตุปัจจัยในการทำงาน
ให้เกิดความสืบต่อ ที่จะมีเป็นความเกิดใหม่
ซึ่งความเกิดใหม่ที่จะเกิดนี้ก็จะเป็นความดีงาม
ความควรเกิดให้แก่ผู้จะมาช่วยกันสร้างความเกิดนี้ขึ้น

ให้แก่โลก แก่สังคม ก็เท่านั้น

นี้คือ เจตนาของอาทิตย์ ในงานที่จะทำทั้งหมดทั้งหลาย
ที่อาทิตย์ทำอยู่ และจะทำต่อไป
ไม่ได้มีเจตนาที่อยากระได้อะไรตอบแทนมา
ให้แก่คนที่เป็นโลกธรรมเลยแม้แต่น้อย ”

ISBN 978-616-7601-12-0

9 78616 7601120
ราคา ๒๐ บาท

